СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

— SVOBODA —

Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXI П'ЯТНИЦЯ, 26 БЕРЕЗНЯ 2004 РОКУ ЧИСЛО 13 VOL. CXI FRIDAY, MARCH 26, 2004 No. 13

Експерт з безпеки звинувачує Дж. Буша в помилках

Урядовці звітують перед комісією Конґресу США

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Джордж Буш-молодший „шукав підстав для війни проти Іраку, ігноруючи попередження розвідників про наміри „Аль-Кайди" – сказав 21 березня колишній експерт Білого Дому з питань безпеки Ричард Кларк. Він звинуватив Президента Дж. Буша в неправильному підході до питання тероризму. Р. Кларк, який був координатором антитерористичних акцій на початках президентства Дж. Буша, каже, що той ігнорував попередження про загрозу з боку „Аль-Кайди" перед нападами 11 вересня. Він подає звинувачення проти Дж. Буша у своїй нові книзі.

Білий Дім такі твердження різко заперечує. 23 березня Президент Дж. Буш заявив, що голова ЦРУ Джордж Тенет послідовно його повідомляв про загрози терористів, але не було ніякої інформації про напад на Світовий торговельний центр.

Р. Кларк заявив, що після нападів на Ню-Йорк і Вашінґтон адміністрація Дж. Буша прагнула довести зв'язок між „Аль-Кайдою" та Іраком, незважаючи на те, що їй говорили про відсутність такого зв'язку. Р. Кларк працював також в адміністрації президентів Джорджа Буша старшого, Била Клінтона в ділянці контртероризму.

23 березня свідчення незалежній комісії, яка розслідує напади 11 вересня в США, давали Секретар Державного департаменту Колін Павел та секретар Департаменту оборони Доналд Рамсфелд. Також виступила Меделин Олбрайт, секретар Державного департаменту США в адміністрації Била Клінтона.

Р. Кларк, який свідчив у комісії 24 березня, заявив, що Д. Рамсфелд прагнув використати події 11вересня як привід для нападів радше на Ірак, ніж на Афганістан, де базувалась „Аль-Кайда". Д. Рамсфелд заперечив, що він знав про будь-які змови „Аль-Кайди" шість місяців до нападів 11 вересня 2001 року. Він натомість обороняє своє рішення стосовно наступу на Ірак – як частину ґльобальної війни проти тероризму, а не як тільки відповідь „Аль-Кайді".

Р. Кларк також звинувачує адміністрацію Дж. Буша в тому, що коли він протягом кількох місяців просив зустрічі з Президентом щодо загроз для Америки від терористів, президентські посередники відмовляли йому в такій зустрічі.

„Упродовж трьох днів я попросив адміністрацію скликати надзвичайне засідання щодо „Аль-Кайди", але натомість вони зібрали засідання на тему Іраку (за кілька днів до терористичного нападу), – сказав він під час виступу на телебаченні 21 березня. – В той час жодних нагальних питань, пов'язаних з Іраком, не було. А тоді, 11 вересня, Д. Рамсфелд запропонував бомбардувати Ірак. Він сказав, що в Афганістані не було досить цілей для бомбардування". Р. Кларк висловив обурення тим, що Президент Дж. Буш веде свою виборчу кампанію на основі його заслуг у боротьбі з тероризмом.

Х. В.-Ф.

Кредитівка „Самопоміч" в Ню-Йорку перевищила 500 мільйонів дол. активів

НЮ-ЙОРК. – Як і кожного року, з радістю вітала Управа „Самопоміч" українську громаду Ню-Йорку на щорічних зборах кредитівки 14 березня в залі школи при церкві св. Юра. Громада теплими оплесками відповідала на кожне звітування, кожне ствердження дальшого зросту кредитової кооперативи. Немає найменшого сумніву, що ні одна інша українська установа в Ню-Йорку не тішиться таким довір'ям та приязню, як саме кредитівка „Самопоміч". Це можна було особливо відчути під час зборів – у звітах, і в обговоренні. Стан кредитівки – фінансово солідний: з 1 січня 2004 року рік своєї плідної праці „Самопоміч" розпочала із активами у висоті 497,438,390 дол., а вже за місяць, 31 січня, сума активів досягнула 501,275,366 дол. Сума датків для виховних і громадських справ 1,137,620 дол. Чистий прибуток – 7,300,102 дол. Збори зібрали численну публіку, яка висловлювала свою вдячність за щедрі датки на різні товариства та на важливі чи й виняткові події у звітному році, які отримали добру фінансову основу свого успіху. Усе це зібране у книжечці п. н. „Річний звіт".

Збори відкрив голова Ради директорів Мирослав Шміґель, попросивши провести молитву Єпископа УКЦ Василя Лостена. В дальшому збори проходили усталеним порядком, все ж в центрі всього їх змісту перебував приємний для всіх

Богдан Кекіш

(Закінчення на стор. 3)

Леонід Кучма леґалізує доходи олігархів

КИЇВ. – Президент України вніс 19 березня на розгляд Верховної Ради проєкт закону „Про легалізацію доходів фізичних осіб, з яких не сплачено податки, збори (обов'язкові платежі) до бюджетів та державних цільових фондів".

Особам, які подали, згідно з законом, декларації, держава ґарантує, що протягом періоду здійснення леґалізації проти них не порушуватиметься кримінальна справа, не розпочинатиметься справа про адміністративне правопорушення за порушення податкового законодавства щодо задекларованих доходів.

Особам, які леґалізували доходи, держава також гарантує: звільнення від обов'язку щодо надання інформації про джерела надходження легалізованих доходів; збереження таємниці щодо таких осіб, їх рахунків, відкритих у будь-яких банках України, та іншої інформації, що міститься в декларації про легалізацію доходів.

Особи, які леґалізували доходи, звільняються від кримінальної відповідальности за ухилення від повернення прибутку в чужоземні валюті, незаконне відкриття або використання за межами України валютних рахунків, а також за ухилення від сплати податків, зборів, інших обов'язкових платежів, та адміністративної відповідальности за ухилення від подання декларації про доходи.

Законопроєктом пропонується провести з 1 березня по 31 грудня 2004 року легалізацію доходів, тобто добровільне декларування фізичними особами об'єктів легалізації з обов'язковою сплатою державного мита за отримання державного свідоцтва про легалізацію доходів.

Протягом періоду здійснення легалізації суб'єкт леґалізації (фізичні особи – громадяни України, чужоземці, особи без громадянства) здійснюють декларування об'єктів леґалізації та сплачують державне мито відповідно до закону.

Об'єктом леґалізації є доходи, одержані особою у будь-який час, які на день декларування є її власністю, з яких не були сплачені встановлені законодавством України податки, збори (обов'язкові платежі) до бюджетів та державних цільових фондів.

Для того, щоб доходи вважалися легалізованими, необхідно сплатити державне мито та отримати в органах державної податкової служби свідоцтво про легалізацію доходів. Розмір державного мита – 10 відсотків від вартости доходів, що леґалізуються. Суми державного мита зараховуються до спеціального фонду Державного бюджету України.

Президентський законопроєкт майже не відрізняється від проєкту Кабінету міністрів.

Єдиними суттєвими відмінностями є термін проведення леґалізації (у Президента починається з 1 березня, у Кабміну – 1 січня 2004 року).

За матеріялами ЗМІ

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

ЦРУ застерігає: Путін руками енерґокомпаній підкорить Україну

ВАШІНҐТОН. – Керівник Центрального розвідувального управління США Джордж Тенет застерігає щодо збільшення впливу Росії на Україну. „Москва стала більш наполеглива у своєму поводженні з сусідами з колишнього СССР, такими, як Грузія, Україна та Молдова", – сказав Дж. Тенет у промові 17 березня перед комітетом Сенату зі збройних питань. Текст виступу Дж. Тенета вміщено на сайті ЦРУ (www.cia.gov). Дж. Тенет сказав, що „російські компанії – первісно, з комерційних мотивів, але відповідно до лінії Кремля – збільшують свою частку в сусідніх країнах, особливо в енерґетичному секторі", а також що у Росії централізація влади В. Путіна підсилюється протягом останніх місяців. Дж. Тенет зазначив, що рішучість Кремля збільшується, і частково це засновано „на вдосконаленні військового потенціялу Росії". „Росія використовує первісно економічні заохочення та важелі „м'якої" сили, як спільна історія та культура, щоб відновити втрачену могутність та вплив. І В. Путін зацікавлений у відносній стабільності на кордонах із Росією – не менше, ніж зберігати позитивні взаємини з США і европейцями", – сказав керівник ЦРУ.

В. Янукович хоче забрати українські війська з Іраку

КИЇВ. – На майдані Незалежности кілька сотень представників різних політичних партій 20 березня провели антивоєнне віче. У ньому взяли участь до пів тисячі членів представників СПУ, КПУ, Російського бльоку та партії Наталі Вітренко – ПСПУ. Учасники віча ухвалили резолюцію зі засудженням війни і вимогою виведення з Іраку чужоземного війська. Після закінчення віча демонстранти попрямували до американського посольства, аби й там висловити свій протест. Напередодні прем'єр-міністр України Віктор Янукович висловив своє незадоволення перебуванням українських вояків у провінції Васіт, а ліва опозиція дедалі частіше почала підтримувати виведення звідти українського війська. Понад 1,500 українських миротворців перебуває в іракській провінції Васіт, у польській зоні відповідальности, з вересня минулого року. Їх відкерування до України МЗС наразі не розглядає. Посол США в Україні Джон Гербст зауважив, що виведення військ України з Іраку було б „передчасним".

Новий посол України в Канаді

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма призначив Миколу Маймескула послом України в Канаді, повідомила 20 березня прес-служба Президента. М. Маймескул народжений 1948 року в с. Приморському, Одеської обл. До цього новий посол у Канаді працював директором Департаменту консульської служби МЗС України, директором Департаменту европейської інтеґрації, економічного та гуманітарного співробітництва, послом з особливих доручень МЗС України, постійним представником України при відділені ООН та інших міжнародних організаціях у Женеві. Він також був головою Конференції з роззброєння, головою Женевського дипломатичного комітету, віце-головою Европейської економічної комісії ООН. У 1972 році М. Маймескул закінчив Київський університет ім. Шевченка, за фахом – перекладач. Володіє англійською, французькою мовами.

О. Білозір очолила партію

КИЇВ. – 19 березня народний депутат і співачка Оксана Білозір була обрана головою новоствореної Соціяльно-Християнської партії. Відбулися установчі збори партії, на яких представники з 22 областей України оголосили про намір об'єднатися. Учасники зборів ухвалили статут, програму партії. Наступним кроком активістів партії буде збір 10 тисяч підписів на підтримку партії та реєстрація партії в Міністерстві юстиції. „Соціяльно-Християнська партія – це ще один крок на шляху до створення справді незалежної, заможної, демократичної держави, у якій кожна людина матиме можливість реалізуватися і буде почуватися під захистом держави", – зазначила О. Білозір. – „Наша діяльність базуватиметься на одвічних християнських цінностях – любові та милосерді. В Україні десятиліттями занедбувалися та переслідувалися християнський спосіб життя, традиції, глибока культура". Голова СХП підкреслила, що в своїй діяльності партія підтримуватиме політику бльоку Віктора Ющенка „Наша Україна" і відповідно підтримуватиме його на майбутніх виборах президента України. У фракції „Наша Україна" О. Білозір входить до депутатської групи „Солідарність".

НРУ постановив створити виборчий бльок і висунути В.Ющенка

КИЇВ. – На своєму з'їзді 20 березня Народний Рух України ухвалив рішення про необхідність створення виборчого бльоку, який висуне кандидатом у президенти Віктора Ющенка. З'їзд вирішив, що виборчий бльок буде створюватися спільно з об'єднанням „Батьківщина", партією „Реформи і Порядок", Соціялістичною партією, РХП, НПУ та низкою інших. Усього названо сорок політичних партій та об'єднань, що мають увійти до майбутнього бльоку. З'їзд також запропонував майбутньому бльокові висунути кандидатом в президенти провідника бльоку „Наша Україна" Віктора Ющенка. Переговори про висунення єдиного кандидата від „Нашої України", Бльоку Юлії Тимошенко та Соціялістичної партії тривають уже давно, проте остаточних домовленостей щодо цього кандидата досі немає.

Кожен другий проживає за межею бідности

ХАРКІВ. – Рівень життя половини жителів чотирьох північно-східних областей України – Харківської, Полтавської, Луганської та Сумської – перебуває за межею бідности. Про це свідчать висліди соціологічного дослідження, присвяченого військовій реформі в Україні та визначенню ставлення населення реґіону до проблем української армії, котрі 20 березня оприлюднив Харківський реґіональний інститут Національної академії державного управління при президенті України. Згідно з даними опитування, бюджети 40 відсотків родин витрачаються виключно на придбання харчових продуктів і речей першої необхідности. 10 відсотків опитуваних відзначають, що в їхніх сім'ях грошей не вистачає навіть на придбання найнеобхідніших продуктів харчування. У найскладнішій ситуації опинилися представники таких соціяльно-професійних груп, як медпрацівники, вчителі (59 відсотків відносять себе до „бідняків") та пенсіонери (78 відсотків). За даними опитування, у 33 відсотки жителів реґіону грошей в основному вистачає, але придбання товарів тривалого користування (телевізор, меблі) викликає відповідні труднощі. Лише 12 відсотків опитуваних вважають, що їхні сім'ї живуть забезпечено. Однак купити мешкання, авто вони ще не можуть. Ні в чому собі не відмовляє лише 1 відсоток опитаних.

Українці хочуть до Европи

КИЇВ. – Нові опитування громадської думки підтверджують, що більшість українців і далі підтримують евроінтеґрацію. В той же час взаємини уряду Президента Леоніда Кучми з европейськими установами залишаються складними. Фахівці соціологічної служби Центру ім. О. Разумкова кажуть, що майже 60 відсотків опитаних впевнені в необхідності вступу України до Европейського союзу. При цьому приблизно кожен п'ятий опитаний – проти вступу, і стільки ж не змогли відповісти на питання. Максимальним рівнем підтримки ідея евроінтеґрації користується на заході України – 69.5 відсотка; найбільше ж противників на Сході – 26.4 відсотка. Молоді люди в віці до 29 років переважно за Европу (понад 70 відсотків), люди, старші 60 років, підтримують рух на захід лише в кількості 47 відсотків від опитаних.

Президентські вибори – 31 жовтня

КИЇВ. – Верховна Рада 18 березня призначила на 31 жовтня дату проведення президентських виборів. Офіційна виборча кампанія, за старим законом про вибори Президента, має розпочатися у травні. Проте якщо Верховна Рада до того часу ухвалить новий закон, то виборча кампанія розпочнеться у липні, за 120 днів до виборів. Українська опозиція раніше гостро виступила проти змін Конституції, які б скасовували загальні і прямі вибори Президента. Це пропонувалося в одному з законопроєктів про політичну реформу, якої домагаються Леонід Кучма та його політичні союзники. Л. Кучма сказав, що не має намірів кандидувати на посаду втретє, але Конституційний суд залишив йому таку можливість.

Чверть українців готові підтримати В. Ющенка

КИЇВ. – 23.5 відсотка українців готові підтримати на президентських виборах 2004 року Віктора Ющенка, 12.7 відсотка – Петра Симоненка, 11.2 відсотка – Віктора Януковича. Про це свідчать оприлюднені 17 березня висліди опитування соціологічної служби Національного інституту стратегічних досліджень. Згідно з вислідами опитування, Олександра Мороза готові підтримати 7.3 відсотка опитаних, Юлію Тимошенко – 3.4 відсотка, Віктора Медведчука – 2.9 відсотка, Наталю Вітренко – 2.8 відсотка, Сергія Тигіпка – 2.6 відсотка, Анатолія Кінаха – 0.6 відсотка, Євгена Марчука – 0.5 відсотка. 7.8 відсотка опитуваних голосуватимуть за інших кандидатів, 3 відсотки – голосуватимуть проти всіх. 21.7 відсотка не визначилися або не братимуть участи у виборах. Опитування проводилося з 9 по 23 лютого 2004 року в усіх областях України, в Криму, Києві та Севастополі. Всього опитано 1 тис. 800 осіб – за статтю, віком, освітою та типом поселення.

Л. Кучма висловлюється за необхідність національної ідеї

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма висловлюється за необхідність зформулювання національної ідеї, яка визначатиме основні першочерговості суспільно-політичного життя. У своїй щорічній доповіді до ВР він назвав таку ідею світоглядним орієнтиром суспільної консолідації в Україні. Л. Кучма вважає, що з огляду на необхідність налагодження плідного діялогу між традиціями для українського суспільства цінностями і культурними інноваціями, зокрема зумовленими ґльобалізаційними процесами, українська національна ідея має набути творчого характеру. Саме через діялог між традиціями і інноваціями, що сприятиме конструктивній синтезі ідей, стратегій, теоретичних розробок альтернативних, а й іноді протилежних ідеологічних напрямів, стає можливою консолідація українського суспільства та утвердження політичної нації, а відтак – дальший демократичний розвиток України. До найважливіших тенденцій суспільного розвитку слід віднести й те, що в Україні, хоч і не безпроблемно, відбуваються процеси становлення української політичної нації.

Раптова візита Л. Кучми до Москви

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма 17 березня перебував у Москві з дводенною офіційною візитою. Того ж дня він провів зустріч з президентом Володимиром Путіним, а в 18 березня зустрівся з новопризначеним прем'єр-міністром Росії Михайлом Фрадковим. Про наміри Л. Кучми їхати до Москви нічого не повідомлялося. Офіційної інформації про зміст переговорів у Росії не з'являлося. Оглядачі зауважують, що це – перша візита чужоземного провідника після президентських виборів у Росії, і перша – після призначення нового прем'єр-міністра. Але, звичайно, під час візити розглядалися серйозні проблеми взаємин Росії та України. Президенти України і Росії сподіваються на одночасну ратифікацію парляментами двох країн угоди про формування ЄЕП. Про це після зустрічі у Москві заявили Л. Кучма і В. Путін. Російський президент зазначив, що зміна уряду Росії не вплине на здійснення домовленостей у рамках ЄЕП.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Нові зусилля в боротьбі проти СНІДу

Ґльобальний фонд боротьби зі СНІДом, туберкульозою та малярією відновив фінансування антиСНІДових програм в Україні. За використання грошей на профілактику СНІДу та лікування ВІЛ-інфікованих відповідатиме Міжнародний Альянс із ВІЛ/СНІДу. Про особливості української ситуації в сфері охорони здоров'я розповідає нижче вміщений огляд.

ПАРСИПАНІ, Н. ДЖ. – Кількість офіційно зареєстрованих ВІЛ-хворих становила в Україні на кінець минулого року майже 60 тисяч осіб. За оцінкою експертів, загальне число українців, інфікованих вірусом імунодефіциту людини, – понад 400 тисяч. Такі дані оприлюднив недавно заступник Генерального секретаря ООН Марк Малок Браун. І зробив висновок: кожен сотий дорослий українець є ВІЛ-інфікованим. Представник Міжнародного Червоного Хреста в Білорусі, Молдові та Україні Стефан Зеебахер назвав ще сумніші цифри: кожен сороковий мешканець України віком від 14 до 22 років є носієм ВІЛ-інфекції.

Упродовж останніх трьох років за „Програмою підтримки неурядових організацій та розвитку ресурсів у галузі профілактики ВІЛ/СНІДу" в Україні працювала неурядова організація Міжнародний альянс. Вона мала підтримку з боку Агентства США з міжнародного розвитку. За словами директора програм альянсу в Україні Андрія Клепикова, трирічна програма була на українських теренах найпотужнішою до цього часу – її загальний бюджет перевищував 4 мільйони дол. Цими грішми були підтримані неурядові українські організації, що допомагають у вирішенні проблем ВІЛ/СНІДу, та посилено інформаційно-профілактичну діяльність.

З Міжнародним альянсом уклав угоду Ґльобальний фонд боротьби зі СНІДом, туберкульозою та малярією, який виділив на лікування та профілактику ВІЛ/СНІДу в Україні близько 15 мільйонів дол., але відмовився від допомоги українського Міністерства охорони здоров'я. Упродовж найближчого року розпорядником цих грошей буде Міжнародний альянс.

Водночас медичні експерти застерігають про швидке поширення в Україні туберкульози і закликають уряд зосередити ресурси на боротьбі з цією хворобою. Становище з туберкульозою в Україні – гірше, ніж зі СНІДом. Більше українців є носіями туберкульози, яка поширюється швидше, ніж вірус імунодефіциту людини. Офіційна кількість носіїв туберкульози в Україні – 760 тисяч – є применшеною втричі. Представники українського Центру боротьби зі СНІДом зауважують, що з трьох тисяч померлих минулого року хворих на СНІД у половини причиною смерти стала саме туберкульоза, з якою не справилася імунна система. Фахівці закликали уряд виділяти більше грошей на діягностику туберкульози.

Лікарі кажуть, що в українській системі охорони здоров'я є засоби для лікування простої (нерезистентної) форми туберкульози, але немає можливостей діягностики носіїв туберкульозної палички, що ускладнює лікування.

За матеріялами ЗМІ

Пам'яті Оксани Соловей

НЮ-ЙОРК. – 21 березня відійшла, на 85-му році життя, у вічність Оксана Дмитрівна Соловей, член-кореспондент УВАН у США, член Об'єднання українських письменників „Слово" і товариства „Друзі Харкова".

Оксана народилася в м. Шишаках, на Полтавщині. Її батько Дмитро Соловей – професор Харківського університету, відомий дослідник кооперативного руху і Голодомору 1932-1933 років. Оксана Соловей жила і померла у Сейнт Пол, штат Мінесота.

За фахом О. Д. Соловей – інженер. Однак відома як перекладачка з англійської, французької, німецької і російської мов. В її перекладах окремими виданнями вийшли „Справедливі" Камю, „Море мовчить" Веркора, „Українська мова в першій половині XX століття (1900-1941): стан і статус" Ю. В. Шевельова, „В колі першому" О. Солженіцина та ін.

В письменницькому доробку Оксани Соловей – книжки „Світ гостинний. Подорожні нариси"; збірник доповідей, що вона читала на щорічних Шевченківських святах та ін. Подорожні враження

Св. п. Оксана Соловей

Оксани Соловей не один раз друкувались на сторінках журналів „Сучасність", „Віра", „Нові дні" тощо.

Світла пам'ять про Оксану Дмитрівну Соловей житиме у наших серцях.

Управа УВАН, друзі і приятелі у США та Україні

Кредитівка...

(Закінчення зі стор. 1)

присутніх, для всієї нашої громади факт: фінансовий зріст і зріст членства у минулому році. Відчитання протоколу із 52-их зборів, усне звітування членів дирекції, представлення усіх учасників почесного стола, серед яких були заступник Постійного представника України при ООН Маркіян Кулик, представник Генерального консульства України Ігор Сибіга, парох церкви св. Юра та о. П. Сандрик, о. М. Дацечен, православні священики о. Христофор Войтина і о. М. Кобасюк.

Після прийняття звітів і уділення абсолюторії відбулася дискусія, особлива тим, що її учасники висловлювали не застереження щодо праці управи кооперативи „Самопоміч", а по черзі щиро дякували цій фінансово-громадській установі за її повсякчасну фінансову допомогу в різних громадських справах. Було підкреслено особливо великі пожертви „Самопомочі" на допомогу Україні. Ці подяки були найкращим доказом, що кредитівка „Самопоміч" добре розуміє свої пріоритети та вміє взірцево господарити грішми своїх членів.

У висліді Номінаційна комісія запропувала на черговий звітний період залишити тих самих членів дирекції – Богдана Кекіша, Мирослава Шміґеля і Степана Качарая. Цю пропозицію заля прийняла теплими оплесками, засвідчуючи цим повну довіру і певність, що Федеральна кредитова кооператива в Ню-Йорку буде і в майбутньому успішно працювати.

О. К.

Зліва: Ігор Сибіга і Маркіян Кулик

ВР дозволила швидкий доступ на територію України збройних сил НАТО

КИЇВ. – 17 березня Верховна Рада ратифікувала Меморандум про взаєморозуміння між Україною і НАТО щодо забезпечення підтримки акцій НАТО з боку України.

У документі йдеться про підтримку акцій НАТО на території України в рамках угоди „Партнерство заради миру". Меморандум передбачає, що під час виконання військових акцій підрозділами НАТО Україна на платній основі надаватиме НАТО технічну, інформаційну, медичну та іншу допомогу. Наприкінці травня 2002 року Рада національної безпеки й оборони України схвалила стратегію взаємин України з НАТО, кінцева мета якої – приєднання до Альянсу.

Недавнє рішення офіційного Києва надати територію України для проведення акцій НАТО без узгодження з російською стороною сильно обурило і стурбувало Москву. Російська преса підкреслює, що „особливу стурбованість викликає та обставина, що в Меморандумі декларується підтримка Україною будь-яких акцій НАТО, у тому числі без санкції Ради Безпеки ООН".

Російські представники вважають, що готовність української сторони використовувати свою територію для операцій НАТО без узгодження з російською стороною не відповідає духові положень широкомаштабного політичного Договору між Україною і Росією, який зокрема передбачає, , що жодна із сторін не повинна допускати, аби її територія використовувалася на шкоду безпеці іншої держави.

Між тим в Україні нагадують, що ратифікація Меморандуму є логічним кроком і розвитком двосторонніх взаємин між Україною -НАТО, і що теперішня угода була передбачена ще минулорічним Пляном дій „Україна-НАТО".

Згідно з домовленостями, питання щодо доступу на тероторію військових НАТО не є автоматичним, а щоразу необхідне окреме рішення, і тому побоювання, що завтра в Україні будуть війська НАТО, є, мовляв, великим перебільшенням.

Директор міжнародних програм Центру досліджень ім. О.Разумкова Валерій Чалий вважає, що непорозуміння подекоди виникають внаслідок непрозорости домовленостей на найвищому рівні.

Меморандум був ратифікований саме в той час, коли Президент Леонід Кучма зустрічався у Москві з Володимиром Путіним, і тому російська сторона, як вважають в Києві, не могла не знати про документ.

Меморандум є не першою угодою подібного змісту. Наприклад, у ратифікованому українським парляментом Договорі СОФА, йдеться про статус військовослужбовців, які беруть участь у натівській програмі „Партнерство заради миру". Україна вже неодноразово надавала свою територію військам альянсу.

Заступник голови парляментського комітету у закордонних справах Ігор Осташ вважає теперішні оцінки, які лунають з Москви, більше політичними, метою яких є створювати всілякі перешкоди рухові Києва в бік НАТО.

І. Осташ сказав, що такий підхід до взаємин не є партнерським, оскільки ніякої загрози для Росії документи Україна-НАТО не становлять.

Зі свого боку, В. Чалий нагадує, що коли ще раніше підписувався Меморандум, такої протидії з боку Росії не було. На думку міжнародного аналітика, нині Росія використовує ситуацію для політичного торгу, аби добитися від України поступок в інших сферах, зокрема щодо Угоди про ЄЕП.

За матеріялами ЗМІ

АМЕРИКА І СВІТ

Весляр-самітник Павло Резвой подолав Атлантичний океан

БАРБАДОС, В.І. – 22 березня львів'янин Павло Резвой, який брав участь в океанській реґаті на човні „Маріон-Львів", завершив плавання на Барбадосі і став найстаршим за віком (65 років) веслувальником світу, котрий перейшов на гребному човні Атлатичний океан з Европи до Америки. Відстань від Канарських островів, де 20 січня почалось плавання (про початок плавання „Свобода" розповіла 6 лютого), до Барбадосу, становила 4,678 кілометрів (2,526 морських миль).

Перша річниця початку війни в Іраку

НЮ-ЙОРК. – Протести з нагоди першої річниці початку війни в Іраку 20 березня відбувалися по всьому світі. Однак, згідно з повідомленнями, число учасників демонстрацій було значно менше, ніж під час минулорічних масових протестів. У Ню-Йорку 100,000 демонстрантів вимагали повернення американських вояків на батьківщину. Один з наймасовіших антивоєнних маршів відбувся у Римі, де десятки тисяч людей закликали повернути італійських вояків додому. У Лондоні в акції взяли участь 25,000 осіб, деякі промовці закликали до відставки прем'єр-міністра Тоні Блейра. Масові антивоєнні акції також відбулися у Греції, Туреччині, Індії, Пакистані, Австралії та Японії. В Австралії демонстранти закликали до виведення кількох сотень австралійських вояків, які залишаються в Іраку. В самому Іраку святкування чи протести з нагоди річниці вторгнення не були масовими. Більшість іракців задоволені тим, що Садама Гусейна було усунуто від влади, проте незадоволені окупацією і з нетерпінням чекають призначення власного уряду.

„Майкрософт" покарано за тиск на інші компанії

ВАШІНҐТОН. – Европейська комісія 23 березня наклала 600 мільйонів долярів кари на компанію „Майкрософт" за те, що вона свої панівні позиції на ринку використовує для тиску на конкурентів. Комп'ютерному велетню також наказали передати конкурентам важливу інформацію, яка дозволить іншим комп'ютерним програмам працювати в системі „Віндовс". Аналітики з питань підприємництва кажуть, що кара не завдасть компанії великої шкоди, але покарання є важливим з огляду на подальшу стратегію компанії „Майкрософт". Компанія плянує подати апеляцію проти цього рішення Европейської комісії.

Німецькі соціял-демократи обрали нового керівника

БЕРЛІН. – Урядова Соціял-демократична партія Німеччини обрала 21 березня на посаду свого керівника Франца Мюнтеферінґа – близького соратника канцлера Ґергарда Шродера, який перебував на чолі партії впродовж останніх років. Понад 90 відсотків делеґатів спеціяльного з'їзду партії у Берліні проголосували за зміну керівництва. Ґ. Шродер заявив про намір піти з посади партійного провідника минулого місяця – з огляду на зростання рівня незадоволення його політикою поміж пересічних членів партії. Такий крок не зашкодить його перебуванню на посаді канцлера. Звертаючись до майже 500 делеґатів на спеціяльному з'їзді партії, Ґ. Шродер зазначив, що передання влади означатиме початок нової доби для Соціял-демократичної партії, однак він дав чітко зрозуміти, що її непопулярна політика щодо реформування системи соціяльного забезпечення не зазнає змін. Нова ініціятива канцлера навряд чи змусить замовчати незадоволених у її лавах, попри те, що Ф. Мюнтеферіґен користується популярністю поміж рядових членів партії. Деякі з представників лівого крила навіть закликають до сторення нової партії.

Вбито афганського міністра

КАБУЛ, Афганістан. – На заході Афганістану 21 березня вбито міністра авіяції і туризму Мірвайса Садіка. Невідомі нападники закидали ґранатами його авто в місті Герат. Це – третій міністер афганського уряду, якого вбито, відколи владу у країні перебрала адміністрація президента Карзая і другий міністер авіяції. В місті Герат після вбивства міністра спалахнула стрілянина. М. Садік був сином впливового губернатора Ісмаїла Хана. На губернатора було здійснено окремий напад, але Ісмаїл Хан лишився неушкодженим. Проте, офіційні джерела у Кабулі заперечують, що на губернатора було вчинено замах. Військо, віддане Ісмаїлові Хану, звинуватило у замаху чільних військових.

Вшанування пам'яти загиблих курдів

БАГДАД, Ірак. – Керівник американсько-британської адміністрації Іраку Пол Бремер 16 березня взяв участь у церемонії пам'яті тисяч курдів, котрі загинули у 1988 році у місті Халабджа. Іракські війська за наказом Садама Гусейна нанесли хемічний ґазовий удар по місту. П. Бремер заявив: „Жодні гроші не можуть повернути життя п'яти тисяч загиблих. Обіцяю вам, що організатори цього злочину будуть покарані. С. Гусейн, „Хемічний Алі" і усі злочинці постануть перед трибуналом".

Труднощі з виборами президента у Тайвані

ТАЙПЕЙ, Тайван. – 23 березня президент Чен Шуйбяня погодився на вимогу опозиції перерахувати бюлетені голосування президентських виборів, що відбулося в суботу, 20 березня. Тисячі прихильників Націоналістичної партії Тайваню зібралися у столиці країни, Тайпеї, щоб вимагати перерахунку бюлетенів, поданих під час надзвичайно щільних президентських виборів, на яких їхній кандидат Лянь Чан зазнав поразки. За день до виборів вчинено замах на президента Чен Шуйбяня та його заступника Анет Лу – обоє були поранені. За офіційними даними, перемогу на виборах з перевагою менш ніж у 30 тисяч голосів здобув чинний президент Чен Шуйбянь. Водночас менше 50 відсотків виборців взяли участь у референдумі, що проводився разом з президентськими виборами. Референдум стосовно зміцнення системи протиракетної оборони Тайваню та поновлення мирних переговорів з Китаєм провалився. Чен Шуйбянь, якого називають прихильником повної незалежности Тайвану від Китаю, сподівався на підтримку тайванцями референдуму. Висліди виборів задовольнили не всіх і тайванська опозиція вимагає перерахунку бюлетенів.

Пакистан активно ліквідує залишки „Аль-Каїди"

ІСЛАМАБАД, Пакистан. – У прикордонних з Афганістаном гірських районах тривали запеклі бої між пакистанськими військами та загонами талібів і бойовиків „Аль-Каїди". 18 березня було оголошено, що під час акції заблькували одного з керівників „Аль-Каїди". Представник пакистанського командування генерал Шавкат Султан категорично заперечив ці повідомлення, назвавши їх „вигадкою преси". Тисячі пакистанських вояків взяли участь в боях спрямованих на захоплення бійців мережі „Аль-Кайда" та її провідників. Обидві сторони вживають важку артилерію і міномети. Збройні сили Пакистану впродовж останніх тижнів поводять себе набагато аґресивніше, переслідуючи залишки „Аль-Каїди" та руху „Талібан" в зоні племен.

За матеріялами ЗМІ

Убитий духовний провідник угруповання „Гамас"

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – У смузі Ґаза внаслідок ракетного удару ізраїльської авіяції 22 березня убито духовного і політичного провідника угруповання „Гамас" шейха Ахмеда Ясина. Бойова ракета вибухнула тоді, коли А. Ясина, паралізованого впродовж багатьох років, в інвалідному візку вивезли з мечеті. Загинули ще, принаймні, троє людей. Ізраїль заявив, що цей удар – відповідь на чергову терористичну акцію, вчинену минулого тижня і внаслідок якої загинули десятеро ізраїльтян. Організацією нападу проти шейха А. Ясина керував особисто прем'єр-міністер Аріель Шарон.

Ізраїльський прем'єр, особисто заявив, що намагався однозначно засвідчити, що війна з тероризмом відбувається щоденно і повсюдно.

Проти такого кроку виступили і деякі члени ізраїльського уряду. Зокрема міністер внутрішніх справ країни Авраам Пораз назвав „поганою" ідею фізічного усунення шейха А. Ясина, бо це, на думку А. Пораза, може розглядатися як напад проти ісламу.

„Однією з проблем є те, – сказав А. Пораз, – що він був водночас політичним і релігійним провідником – він був шейхом. А відтак нам слід бути дуже обережними, щоб не відкрити фронт боротьби з ісламом. Війна, яка у нас триває, є політичною чи національною війною, і ми зовсім не прагнемо відкрити ще один фронт - проти ісляму".

Ізраїльтяни заявляють про готовність убити й інших прихильників палестинського угрупування „Гамас". За словами міністра внутрішньої безпеки Цагі Ганеґбі, „усі члени керівництва „Гамас" стали тепер виправданими цілями. У нашому полі зору перебуває кожен". Можливість подальших нападів на провідників палестинських войовничих угруповань визнав і речник ізраїльського міністерства закордонних справ.

Понад 200 тисяч палестинців брали участь 22 березня у секторі Ґаза в похороні шейха А. Ясіна. Представники „Гамасу" заявили, що помстяться за смерть свого провідника та вперше публічно звинуватили США за смерть шейха.

Прем'єр-міністер Палестинської автономії Ахмед Кореі назвав дії Ізраїлю „божевільними і дуже небезпечними".

Міністр закордонних справ Великобританії Джек Стро засудив убивство духовного провідника угруповання „Гамас" А. Ясина, назвавши його „неприйнятним". Такі ж заклики надійшли з Австралії та з Японії.

Державний департамент США закликав сторони ізраїльсько-палестинського конфлікту до стриманости. Радник Дж. Буша з національної безпеки Кондоліза Райс заявила: „Не треба забувати, що „Гамас" – терористична організація, і що шейх А. Ясін, як ми вважаємо, особисто брав участь у плянуванні терористичних акцій. Мушу відзначити, однак, що США не були попереджені заздалегідь про будь-які дії проти А. Ясіна".

Ізраїльська армія заблькувала палестинські території. У той самий час Ізраїль заблькував палестинські поселення Західнього берега, а єрусалимська поліція виставила варти у спробі запобігти можливим самогубним нападам.

Ізраїль також посилив охорону своїх закордонних представництв.

У самій смузі Ґаза, як повідомляють, зберігається затишшя у той час, як палестинці відзначають другий день жалоби за убитим шейхом А. Ясином.

У вівторок, 23 березня палестинське войовниче угрупування „Гамас" обрало д-ра Абдель Азіза Рантісі, одного з своїх найбільш безкомпромісних діячів своїм провідником групи у Ґазі. Новий провідник „Гамасу" називає дії Ізраїлю „державним тероризмом". Крім того, керівництво палестинського войовничого угрупування „Гамас" заприсяглося помститися Ізраїлеві за вбивство свого засновника і духовного провідника шейха Ахмеда Ясина. Д-р А. А. Рантісі запевнив, що „Гамас" дасть ізраїльтянам „лекції з конфронтації", і що вони не знатимуть миру і безпеки, наголосивши при тому, що не боїться за власне життя. Тим часом керівники безпеки Ізраїлю заявили, що від тепер вважатимуть усіх провідників „Гамасу" законними цілями для знищення.

За матеріялами ЗМІ

Звернення Українського Патріярхального Світового Об'єднання

1 березня Патріярх Любомир, відповідаючи на запитання журналістів у Львові, передбачив, що вірні УКЦ, як також усі, хто підтримує цю Церкву і бажає їй добра, хотітимуть звертатися листовно до кардинала Вальтера Каспера, висловлюючи здивування з неправомірних вимог Патріярха Російської Православної Церкви Алексія II, і сподівання на те, що Ватикан відкине ультиматуми з боку Москви.

Одначе, замість того, щоб писати окремі листи, хоч це також можна і доцільно робити, Патріярх Любомир вважає за кращий спосіб, коли до Ватикану надходитимуть спільні, групові листи. Як вже повідомляла „Свобода", 4 березня 150 депутатів Верховної Ради України надіслали такого листа до Ватикану, пропонуючи Святішому Отцеві визнати патріярхат УГКЦ.

Нижче подаємо звернення Світового Патріярхального Об'єднання з приводу того, в який найефективніший спосіб наша громада може включитися в написання листів на адресу Ватикану.

Дорогі миряни Української Католицької Церкви в Україні і на поселеннях!

Багато відгуків та хвилювання в наших серцях викликала зустріч голови Папської ради в питаннях християнської єдности кардинала Вальтера Каспера з Патріярхом Російської Православної Церкви Алєксієм II в Москві напередодні Великого Посту.

Хочемо повідомити докладніше про цю подію, оскільки під час цієї зустрічі йшла мова і про справу визнання Апостольським Престолом патріярхату Української Греко-Католицької Церкви. Це та ідея, за яку наша Церква змагається історично ще від XVI–XVII століть, зокрема в минулому столітті, завдяки надхненним зусиллям нашого першого Патріярха, Ісповідника Віри, кардинала Йосифа Сліпого.

Визнання Києво-Галицького патріярхату УГКЦеркви є на сьогодні однозгідним бажанням усієї нашої єрархії і всього Божого люду. Про цю повну однозгідність, осягнену на Соборі УГКЦ 2002 року, заявив в інтерв'ю італійській газеті Патріярх Любомир. За його словами, наша Церква є вже патріярхатом, і Синод звернувся до Апостольської столиці тільки з проханням визнати й поблагословити цю дійсність.

Для цього створені всі передумови. Відколи УГКЦ набула, з проголошенням незалежности України, свою власну канонічну територію, чудом Божим перeживши в підпіллі часи більшовицьких переслідувань, вона теж відроджується сьогодні з повним розмахом у всіх своїх ділянках.

Святіший Отець Іван Павло II попередив Московський патріярхат РПЦ про свій намір сповнити наше прохання – виключно як жест його відомої уважливости супроти всіх. Оскільки УГКЦ є у сопричасті з наступником Святого Апостола Петра, вона не потребує дозволу інших Церков на визнання свого патріярхату.

Незважаючи на цю обставину, відповідь РПЦ на проєкт Святішого Отця була різко неґативна, підкріплена недвозначними письмовими заявами проводів усіх Православних Церков світу, на чолі з Константинопільським Патріярхом Бартоломеєм. На їхню думку, створення Києво-Галицького патріярхату було б проявом неправного прозелітизму Римської Церкви на канонічній території Російської Православної Церкви. Тим самим був би це прецедент до повного зірвання екуменічного діялогу між обома Церквами. Як відомо, Святіший Отець надає особливої уваги розвиткові й успіховій цього діялогу.

На цих переговорах між Апостольським Престолом та РПЦ не свалено ще ніякого конкретного рішення, крім незобов'язуючих натяків на прихильну увагу Святішого Отця до голосу РПЦ. Покищо вирішено тільки створити міжцерковну комісію для розгляду питання визнання Ватиканом Києво-Галицького патріярхату. Однак, ми обурені, що вести розмови знову будуть про нас без нас. Найвищий час, щоб усі почули і зрозуміли, що УГКЦ є помісною Церквою-сестрою, що вона має свою єрархію, яка має право у зустрічах з представниками православних та католицьких Церков, як рівна з рівними, розв'язувати суперечливі церковні проблеми.

Отже, бачимо, що наше занепокоєння має під собою підстави. Щодо цих подій точку зору вже висловили Блаженніший Патріярх Любомир, о. Роберт Тафт, Світовий Конґрес Українців, Патріярхальні Товариства й інші релігійні та світські організації. Появилися численні статті на цю тему в українській і чужинецькій пресі.

Та цих, справді поважних, голосів – не досить. Вимога піднесення нашої Церкви до гідности патріярхату – виправдана. Ми знаємо, що віковою традицією (підтвердженою Другим Вселенським Ватиканським Собором) та правом Помісних Церков, особливо Східніх, є створення патріярхатів як вислову однозгідного бажання усього Божого люду даної Церкви, схваленого опісля найвищою церковною владою. Отже, в сьогоднішній ситуації, коли вирішається майбутнє нашої Церкви, потрібно, щоб вірні УГКЦ масово відгукнулися на безпідставне втручання РПЦ в справи нашої Церкви.

Саме до масового спонтанного письмового відгуку на адресу Святішого Отця Папи Івана Павла II УПСО закликає всі чинники нашого організованого громадського життя, в першу чергу парафіяльні громади, – як на крайових та міжнародних рівнях, так і від найменших громад та поодиноких мирян, де вони не жили б.

Пригадаймо незаперечні основи нашої арґументації.

Патріярхати є правом і традицією Східніх Церков, навіть кількісно найменших (Коптійська, Мелхітська). Наша УГКЦерква нараховує біля п'яти мільйонів вірних, має повну єрархію, вивершену внутрішню структуру, безліч нових церков та монастирів, відбудовані молитовні, харитативні та наукові інституції. Всі передумови до визнання патріярхату УГКЦ Апостольським Престолом – зреалізовані.

Ідея створення Києво-Галицького патріярхату живе від часу Берестейської унії 1596 року. Така найвища форма церковної структури надійно забезпечить УГКЦ умови розвитку, на добро душ вірних та більшу славу Божу.

Перетривавши у підпіллі страшні більшовицькі переслідування та заплативши за свою вірність Апостольському Престолові гекатомбами жертв, УГКЦ, Божим помислом, постала з руїн СССР. А кров мучеників та ісповідників віри закликає до справедливости для нашої Церкви.

Створення Києво-Галицького патріярхату УГКЦеркви є сьогодні одностайним наміром та гарячим бажанням усієї єрархії, духовенства, монашества та вірних нашої Церкви по всьому світі.

Приписуваний РПЦерквою „прозелітизм" УГКЦ – це насправді тільки поширення духовної опіки УГКЦ над своїми вірними, розкиданими насильно по світі, десятиліттями позбавленими духовної підтримки. До того ж, діє наша Церква на теріторіях, опанованих неопоганізмом, і ніхто не може заборонити бажаючим навертатися добровільно на свою віру.

Якщо говорити про прозелітизм, та ще й насильний, варто згадати криваві переслідування зі сторони всіх російських урядів, чи то царського, чи СССР, змушення до відступництва вірних УКЦ на землях, де живе український нарід, вони ж і є канонічні терени УГКЦ. Відомі такі переслідування: рік 1831 – Правобережжя, рік 1875 – Холмщина, рік 1946 – Галичина, рік 1949 – Закарпаття.

Тяжко теж вважати Україну „канонічною територією" РПЦ, оскільки Росію християнізувала своєю місійною діяльністю Київська Русь. Україна раніше стала християнською (якої й назву Московія собі присвоїла). Перехід же Київської Митрополії під владу Московського патріярхату 1686 році стався, як відомо, з політичних причин та з порушенням усяких церковних приписів.

Закликаємо, отже, все українське католицьке мирянство не залишатися осторонь цієї нашої, такої своєчасної й такої необхідної, акції!

Дуже доцільним будуть відповідні звернення-прохання парафіяльних громад, виготовлені, очевидно, у повному порозумінні з отцями-парохами, до Святішого Отця, про визнання Києво-Галицького патріярхату нашої Української Греко-Католицької Церкви, незважаючи на канонічно невиправдані застереження Москви. Хай будуть вони й зовсім короткі, з самим лише проханням до Апостольського Престолу, з підтвердженням думки нашого Єпископату. Ідеться про масовість таких звернень, як вільний вислів волі вірних нашої Церкви. При сьогоднішніх панівних у світі демократичних поглядах кожний голос береться до уваги. Тому дуже побажані й особисті прохання від кожного з нас, кому це не байдуже...

А якраз сьогоднішній час для нашої матері, Церкви-переможниці – найбільш переломовий і доленосний. Будьмо ж уважні – не промарнуймо його!

За Українське Патріярхальне Світове Об'єднання:

Василь Колодчин,
голова

Володимир Баран,
секретар

Дітройт, 18 березня 2004 р.

Адреса:
His Holiness Pope John Paul II, Vatican City, Italy.

Просимо також надіслати примірник вашого листа до кардинала Вальтера Каспера на адресу:
His Eminence Walter Cardinal Kasper, Pontifical Council for Promoting Christian Unity, Via dell'Erba 34, 00192 Rome, Italy.
Або по факсу: 011 39 06 69885365

І також вишліть один примірник нам для архівів. Наша адреса:
The Ukrainian Patriarchate World Federation, 4437 McKinley, Warren, MI 48091.

(Листи можуть бути написані будь-якою мовою).

Шантаж Алексія II

У подіях, викликаних наслідками переговорів в половині лютого в Москві між головою Папської ради зі сприяння християнській єдності, кардиналом Вальтером Каспером і Патріярхом Російської Православної Церкви Алексієм II, українці-католики зі здивуванням спостерігають голосні протести православних патріярхів у світі стосовно визнання Ватиканом патріярхату для Української Греко-Католицької Церкви.

Як підкреслює Патріярх Любомир кардинал Гузар у його зверненні від 1 березня 2004 року, Синод єпископів УГКЦ у 2002 році одноголосно схвалив патріярший устрій Української Греко-Католицької Церкви і звернувся до Святішого Отця з проханням формально визнати це рішення Синоду. Разом з тим Патріярх Любомир у своєму зверненні наголосив, що зовнішнє визнання не є суттєвим для патріярхату – суттєвішим для його заснування радше є шлях, обраний Українською Греко-Католицькою Церквою, щоб внутрішньо розвиватися в своїх зобов'язаннях і традиційній візантійській обрядовості. Це є шлях, на якому УГКЦерква буде природно зростати у своїй повноті.

На жаль, велика кількість православних патріярхів з усього світу, погоджуючись з Патріярхом Алексієм II, ультимативно остерегли Ватикан, що припинять з ним взаємини, і навіть підкреслювали при цьому, що католики у тих країнах, де православні становлять більшість населення, будуть мати труднощі, якщо Святіший Отець визнає патріярхат Української Греко-Католицької Церкви. Спираючись на ці протести, Патріярх Алексій II викрав процес християнського діялогу і тепер вимагає, щоб Ватикан заплатив викуп, аби цей діялог міг тривати далі.

Тяжко висловити, яким жахом є для нас чути ці вимоги, і дивує, що вони мають місце серед людей доброї віри.

Невдовзі після повернення з Москви до Риму кардинал В. Каспер сказав, що хоч Папська рада з питань християнської єдности здає собі справу з тих великих жертв, котрих зазнали українські католики впродовж останніх декількох десятків в зусиллях вберегти свою Церкву, і незважаючи на жорстокі переслідування з боку совєтів, він, однак, занепокоєний долею римо-католиків в Росії. З огляду на це своє занепокоєння, кардинал В. Каспер натякнув, що очолювана ним Папська рада не може рекомендувати Папі визнати патріярхат УГКЦ, але, мовляв, остаточне рішення в цій справі прийматиме тільки Святіший Отець.

Нас, одначе, глибоко турбує ситуація, котра розвивається впродовж останніх тижнів. Ми певні, що проблема полягає тільки в одному: Російська Православна Церква дуже занепокоєна можливістю втратити свої впливи в Україні, особливо вона боїться поліпшення взаємин між українцями-католиками і православними – боїться того, що Україна, а не Росія, буде родючим ґрунтом, в який посіється і в якому проросте протягом довгих років бажана християнська єдність між Церквами. Проте оскільки саме Україна століттями зазнала найболючіших битв між католицькими і православними церковними діячами, то саме в Україні й повинно початися загоювання взаємно заподіяних ран.

Як зазначив Єпископ Василь Лостен, голова Екуменічної комісії УКЦ, „ми просимо, щоб наші вірні і організації, а також усі ті, хто бажає нам добра і підтримує нас, зрозуміли, що ми будемо продовжувати процес, котрий у висліді має змінити наставлення сердець і умів. Християнського об'єднання неможливо досягнути цькуванням і погрозами".

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про вічно актуальну тему

Хоча боюся, що багато читачів, побачивши такий заголовок, втратять бажання читати цьоготижневу „О-КУ", а все ж не можу відмовити собі у бажанні поділитися думками на цю (як у нас казали) „оклепану" тему. А нею є, може, вже дехто і здогадався – українська мова.

Бо уявіть собі, дорогі читачі, мою радість і приємне здивування, коли на цьогорічній традиційній шевченківській конференції в Науковому Товаристві Т. Шевченка в Ню-Йорку двоє доповідачів не-українців виголосили доповіді бездоганною українською мовою, заслуживши цим теплі оплески усіх присутніх. Були це італійка Джованна Сієдіна та ірляндець Рорі Фінін, які студіюють тут в університетах і при цьому навчаються української мови. Ба, що більше – молода доповідачка Дж. Сієдіна зробила приємний подарунок залі, прочитавши цілу низку поезій Т. Шевченка, перекладених різними авторами на італійську мову, та пояснювала мовні труднощі у таких перекладах. Не менш цікаві були міркування Р. Фініна на тему дружби Шевченка з де Бельменом та про поему „Кавказ".

Однак, найцікавіше було виголошення цих двох доповідей рідною мовою Шевченка. Скільки думок, скільки сумних прикладів снувалися у мене, коли слухала цих молодих чужинців, які поважно вивчили нашу рідну, Шевченкову, мову. А тим часом в Україні щораз більше відчувається тиск російської мови, щораз більше вона панує серед населення. Раз у раз читаємо вістки про поширення російської мови. І це відбувається за апробатою урядових кіл та навіть за їхнім бажанням. Ось читаємо, що недавно у Прикарпатському університеті заборонили прочитати лекцію з українського художнього перекладу, одна за одною перестають діяти радієві, телевізійні програми українською мовою, а що вже гірше – замикають школи з українською мовою навчання, як ось у Донецьку. Але що ж тут дивуватися, коли Президент України Леонід Кучма свої спогади, що не так давно появилися в Москві, написав російською мовою?

Може, треба було йому порадити запросити нашу молоденьку студентку Дж. Сієдіну чи Рорі Фініна, який, перебуваючи Корпусі Миру в Україні, так у неї закохався, що вивчив українську мову, щоб переклали Л. Кучмі ці пам'ятники з російської на мову країни, в якій він є президентом?

Але виявляється, що не тільки цих двоє молодих людей змогли піднести наш настрій відносно питання української мови. Ось саме недавно вибрано цьогорічних переможців у конкурсі імені славного канадця Петра Яцика – студентів середніх шкіл в Україні.

Між іншим, читаємо, що серед найкращих є студент київської середньої школи ч. 75, якого дідусь є дорадником Посольства Казахстану в Україні, а онук так опанував українську мову, що став переможцем конкурсу. Читаємо також про інших учнів середніх шкіл в Україні, які можуть ставати до змагань із знання української мови та перемогти у цьому не одного з політиків, з Президентом України на чолі.

Коби тільки таких знавців української мови ставало щораз більше і ми могли з радістю про них постійно писати в наших „О-КАХ"!

О-КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор — Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Тарас Шевченко і Роберт Бернс – недоречне порівняння

Р. Л. Хом'як у своїй статті „Внесімо щось нове у Шевченківські дні" („Свобода", 13 лютого, ч. 7) старається знайти щось спільного між святкуванням днів народження Тараса Шевченка (1814–1861), і шотляндського поета Роберта Бернса (1759–1796).

Роберт Бернс знаний за те, що впровадив шотляндський діялект в англійську літературу, та за велику збірку пісень і ліричних поезій, в яких він оспівує життя звичайних шотляндців. Його поезії, безсумнівно, – це література високого рівня.

Однак, крім факту, що він був сином хлібороба, більше нічого спільного з нашим Шевченком не має. Р. Бернс був „гумористом, любив забавлятися" і, як говориться в його біографії: „He indulged in the habits of loose living, which were to earn him so much censure"... (The Columbia Encyclopedia, 1959).

І коли Р. Хомяк пише: „З мостами вдячности за те, що ми також маємо свого Роберта Бернса" – тобто, що ми можемо поставити Т. Шевченка нарівні з Бернсом – то це твердження „тяжко проковтнути" – як кажуть американці. Я не думаю і не хочу зменшити славу шотляндського поета Бернса, але це все одно, що порівнювати „яблука з помаранчами". Тарас Шевченко не тільки високого рівня поет, але це борець за свою батьківщину, її сумління, її дороговказний пророк. Він велетень духу і, що найважливіше і унікальне, Шевченко був одинокий, непохитний український патріот, що відважився кинути виклик могутній царській Росії. Звинувачуючи її за поневолення України, він сказав: „Караюсь, мучусь, але не каюсь". Тому подібного (в його обставинах) поета тяжко знайти навіть у світовій літературі.

Тарас Гунчак у „Свободі" з 15 березня 2002 року, у спомині „Пророка не чують на своїй землі", пише: „Тарас Шевченко і Україна – це немов два нерозривні поняття".

Ідея Р. Хомяка щодо бенкетів може комусь сподобається, але Шевченко „не є один з нас", і я сумніваюся, що він хотів би, щоб ми відзначали його уродини бенкетами – вже хоч би через те, що вільна Україна все ще „не наша".

Д-р Мирослав Бурбело,
Ровд Айленд

Щодо Шевченківських днів

Слушно пише Р. Л. Хом'як („Свобода", ч.7), що Шевченківські дні треба все більше збагачувати й осучаснювати. Гаразд, але треба берегтися від розхитування нашого суттєвого підходу до всебічного поцінування Т. Шевченка й виміру його національно-духовного єства. Інакше ми будемо спотикатися, як це, на жаль, сталося з автором статті, у якій він порівняв Т. Шевченка з Робертом Бернсом. Останній був, безперечно, великим народним поетом Шотляндії, і його незгасну пам'ять шотляндці при кожній визначеній нагоді вшановують, незмінно гуляючи та споживаючи, за звичаєм, свою осоружну „гаґґіс".

Український народ мудро оточив Т. Шевченка любов'ю, шаною і прославою. Від часу появи його „Кобзаря" для українців він став національним пророком. Його шанобливий образ, закосичений вишитим рушником, поряд ікон святих, незмінно прикрашає світлиці українських жител. З Т. Шевченком люди почуваються ліпше, міцніше та певніше. І це під кожним оглядом. Ще підлітком я почув од матері, що Шевченко визволив нас із кріпацтва. На це я ніяково відказав, що то цар Олександер II своїм указом нарешті скасував кріпаччину в Росії. „Еге, синку! – сказала мати. – А хто царя підштовхнув до того, як не Шевченко?".

Т. Шевченко став всесвітньо визнаним, самобутнім, незрівняним генієм. Проте до українського народу його істинний геній прийшов щойно в роки незалежності. Отож, Україна може, як і діяспора, нарешті вільно проводити річниці та дні його геніяльної творчости, щоб при тім виразно діяв його могутній дух. Безумовно, зміст Шевченківських днів має відбивати сучасний вираз нашого бачення Т. Шевченка.

Т. Шевченко закликав нас бути порядною, самобутньою і зрілою нацією. То чи не мали б Шевченківські дні відповідно відтворювати саме такий їх зміст і вираз, певна річ, у підсонні весняного бадьору і гідної радости?

Іван Шкіренко,
Лондон, Англія

Навесні приємно на Фльориді

Західньо-південна частина Фльориди славиться чудовими пляжами, густими лісами, озерами, у котрих плодяться різного роду тропічні плазуни, звірята, птахи та комахи. З причини протилежних вітрів переважна кількість гураганів, які перелітають через Атлантичний океан і Мексиканську затоку, обминають цю частину Фльориди.

З цієї причини Норт-Порт є найбільш затишним місцем, ідеальним для усіх, хто щороку прибуває з півночі, щоб погрітися на пляжах і покупатися у теплих хвилях моря. Уся наша громада тоді відживає, відмолоджується, відбуваються довгоочікувані зустрічі – родинні і неродинні імпрези, знайомства і забави.

Багато гостей відвідує собор Входу в Храм Пресвятої Богородиці св. Марії – українську католицьку парафію, як і Український релігійний і культурний осередок ім. св. Андрія.

Наші сеньйори з ентузіязмом сходяться на товариські сходини, кожної середи до Культурного осередку св. Андрія, де грають у настільний теніс, карти, шахи, ведуть товариські дискусії, роблять руханку. Нашу громаду відвідують цікаві і славні гості, яким ми дуже раді.

Останнім часом Культурний осередок мав приємність вітати Вікторію Карп'як-Юзик, дочку славної пам'яти сенатора і мецената Павла Юзика, засновника Українсько-релігійного і культурного осередку ім. св. Андрія у Норт-Порті, та Онуфрія Гоменюка – чемпіона гольфу і директора національної Ліґи Канади. Сподіваємось в майбутньому вітати й інших гостей.

Міра Андрушка-Голинська,
Норт-Порт, Фльорида

Політика уряду – проти власної культури

Як відгук на статтю Марти Тарнавської „Де читач і покупець української книжки" („Свобода", 23 січня, ч. 4), хочу зауважити, що Україна щодо тиражів не краща від діяспори. Наприклад, недавно видано у Львові історію України проф. Ідзя тиражем ... 200 прим. Це не виняток, а радше правило. „Марусю Чурай" Ліни Костенко у Києві випродали за один день, покупці стояли в черзі, але накладу не вистачило.

Російські видання набагато дешевші. Розпродаж українських видань бойкотують продавці. В кіосках не знайдете українського журналу чи газети навіть на домагання. На чиє розпорядження? Якщо книгарня пропаґує українську книжку, то чому ставить поруч з нею таку саму російською мовою? Видання теж треба реклямувати й продавати різними способами, як будь-який товар. Приклад друкування чеською мовою книжок письменника Скворецького накладом по 5 тисяч – нічого дивного. В той час втекло на Захід багато тисяч молодих інтелігентних чехів. Вони ще не знали англійської мови, то купували чеські книжки їхнього славного письменника. В той час теж виходили українські книжки тисячними накладами. Було видавництво у Мюнхені „Дніпрова хвиля". Часописи „Новий шлях", „Гомін України", „Свобода" й інші видавали книги. Братство дивізійників у 1970 тоці видало спомини Гайке тритисячним накладом, у твердій оправі, по 10 дол. „Свобода" видає досі свій альманах теж багатотисячним тиражем. В діяспорі люди, що любили читати, повмирали. Їхні діти й внуки вже по-українському не читають. А дивуватися, що „глибокі сеньйори" не купують книжок, нема чому. Існують бібліотеки. У Торонто сьогодні нові еміґранти видають два тижневики і два двотижневики, й роздають їх даром.

Варто згадати, що не в усіх державах було популярне читання книжок серед народу. Наприклад, в Еспанії друкування книжки 3-тисячним накладом вважалося „бестселером". Можна б ще багато чого написати, але це не поможе, якщо Президент Л. Кучма друкує свою книгу в Росії, а вся політика уряду – проти української культури.

Роман Колісник,
Торонто

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Український Народний Союз

Організаційні підсумки діяльности за 2003 рік

Кожного року Український Народний Союз висловлює признання і нагороджує тих осіб, які досягнули найвищих результатів у продажі продуктів життєвого забезпечення УНСоюзу. Продукти, які продає УНСоюз, прості, відверті і зрозумілі. Кожний продукт УНСоюзу має неперевершені конкурентоспроможні вкладки, які зростають протягом чинности вашої грамоти. Продукти життєвого забезпечення УНСоюзу мають додаткову користь: життєве забезпечення не підлягає оподаткуванню. Тому життєве забезпечення може допомогти у збереженні вашого майна, яке перейде вашим спадкоємцям. Оскільки з Ваших спадкоємців не стягається будь-яких податків за посмертні виплати, які вони отримують, застосування життєвого забезпечення може допомогти знизити розмір (суму) податку вашого майна і забезпечити фонди на покриття державних маєткових податків.

Рік 2003-ій приніс збільшення нашого підприємства на 286 грамот, на загальну номінальну суму 5,455,047 дол. Це сума, яку остаточно буде виплачено спадкоємцям як посмертну виплату. В результаті продажу 286 грамот річні вкладки принесли 200,297.61 дол. Успішний продаж УНСоюзового перспективного забезпечення на ціле життя (Premier Life) – це каталізатор для збільшення кількости вкладок з нових форм послуг УНСоюзу за 2003 рік. Перспективне забезпечення на ціле життя – це грамота, яка заступає забезпечення на ціле життя і платить вищі дивіденди за незначно вищі вкладки. Ці дивіденди вживається для купівлі додаткового забезпечення, платного після смерти, і таким чином вартість вашого забезпечення зростає систематично і автоматично.

Так само пропонування пенсійних грамот УНС на 2003 рік було найбільш успішним від самого початку продажу пенсійних грамот, тобто від 1990 року. Завдяки найкращим відсотковим ставкам і з доданням короткотермінових пенсійних грамот, УНС видав 152 пенсійні грамоти на загальну суму 2,411,674 дол. зібраних вкладок.

УНСоюз зі задоволенням подає імена п'яти найкращих організаторів у 2003 році: Мирон Пилипяк – секретар 49-го Відділу, Осип Гаврилюк – секретар 360-го Відділу, голова Округи Бафало і член Головного уряду УНС, Любов Стрелецька – секретар 10-го Відділу УНС, Стефко Вох – професійний продавець УНСоюзу, Христина Бродин – секретар 27-го Відділу УНС і професійний продавець УНСоюзу. УНСоюз висловлює своє признання і подяку цим п'ятьом організаторам за їхню успішну працю та відданість УНСоюзові.

Успіхи організаторів УНСоюз вимірює різними критеріями: загальною номінальною сумою продажу, сумою річних вкладок і одноразових вкладок, та кількістю виданих грамот. Наступні п'ять організаторів придбали найбільше грамот: Христина Бродин – 18 грамот, Мирон Пилипяк – 15 грамот, Любов Стрелецька – 14 грамот, Осип Гаврилюк – 14 грамот і Ніна Більчук – 10 грамот.

Найвищої суми забезпечення посмертних виплат досягнули: Осип Гаврилюк – 517,000 дол., Любов Стрелецька – 388,000 дол., Ніна Більчук – 357,999 дол., Марта Лиско – 350,000 дол. і Гльорія Горбати – 305,000 дол.

Найвище признання за найбільшу зібрану суму річних вкладок заслужили: Мирон Пилипяк – (496) 6,389.44 (річні вкладки), Осип Гаврилюк – (360) 5,570.43 – загальна сума (720.00 одноразові вкладки + 4,850.43 річні вкладки), Любов Стрелецька – (10) 10,811,62 – загальна сума 6,665.00 – одноразові вкладки + 4,146,62

(Закінчення на стор. 9)

2003 UNA ORGANIZING RESULTS BY MEMBERSHIP

Organizer (branch)	Members Organized	Amount of Insurance
Brodyn, Christine (27)	18	$ 292,000
Pylypiak, Myron (496)	15	$ 158,000
Streletsky,Lubov (10)	14	$ 388,000
Hawryluk, Joseph B (360)	14	$ 517,000
Gabos Jr.,Charles W (G.A.)	11	$ 229,203
Bilchuk, Nina (70)	10	$ 357,999
Hawrysz, Stefan (83)	10	$ 180,000
Lysko, Martha (15)	8	$ 350,000
Matiash, Eli (120)	8	$ 45,000
Woch, Steven (171)	7	$ 57,000
Horbaty, Gloria (414)	7	$ 305,000
Shewchuk, Paul (13)	7	$ 70,000
Storey, William P (G.A.)	6	$ 74,846
Staruch, Longin (172)	6	$ 60,000
Hawryluk, Stephanie (88)	6	$ 30,000
Komichak, Jaroslawa (96)	5	$ 110,000
Shumylo, Lyubov (10)	5	$ 35,000
Kaploun, Valia (269)	5	$ 70,000
Kuzio, Myron (277)	5	$ 40,000
Chabon, Joseph (242)	5	$ 42,000
Groch, Myron (461)	4	$ 60,000
Trytjak, Oksana (25)	4	$ 186,999
Grabinski, James (G.A.)	4	$ 420,000
Sarachmon, Irene V.(206)	4	$ 20,000
Fill, Nicholas (13)	4	$ 30,000
Diakiwsky, Nicholas (161)	4	$ 38,000
Turko, Michael S. (63)	4	$ 35,000
Bobeczko, Nicholas (102)	4	$ 20,000
Oscislawski, Eugene (234)	4	$ 100,000
Stuban, Frank F.(67)	4	$ 40,000
Dziuba, Christine (367)	3	$ 25,000
Pishko, Olga (338)	3	$ 30,000
Gulycz, Eugene (12)	3	$ 20,000
Savasta, Guy (G.A.)	3	$ 210,000
Pryszlak, Nicholas (45)	3	$ 60,000
Tatunchak, Omelan (388)	3	$ 15,000
Maryniuk, Andrew (388)	3	$ 15,000
Dolnycky, Alexandra (434)	3	$ 15,000
Oseredczuk, Olga (37)	2	$ 20,000
Serba, Peter (173)	2	$ 10,000
Heim, Helen (121)	2	$ 50,000
Luszczak, Myron (379)	2	$ 10,000
Podoliuk, Bohdan A.(327)	2	$ 10,000
Bodnar, Lew (131)	2	$ 100,000
Welhasch, Stephan (171)	2	$ 75,000
Boland, Genet H.(409)	2	$ 10,000
Auria, Rodney (G.A.)	2	$ 15,000
Sweryda, Mary(343)	2	$ 10,000
Holubec, Zenon M.(358)	2	$ 50,000
Martynenko, Mychajlo(245)	1	$ 10,000
Pokladok, Orest (171)	1	$ 4,000
Hawrylciw, Peter (253)	1	$ 5,000
Shuya, Natalie (452)	1	$ 5,000
Kovalchuk, John (10)	1	$ 5,000
Cresina, Julia H.(382)	1	$ 6,000
Honchar, Angela (481)	1	$ 50,000
Banach, Joseph (171)	1	$ 5,000
Szmagala Jr.,Taras (358)	1	$ 10,000
Iwanciw, Eugene (15)	1	$ 100,000
Pashen, Gloria (125)	1	$ 10,000
Borovitcky, Annabelle (230)	1	$ 3,000
Cizdyn, Marianna (55)	1	$ 3,000
Stefuryn, Gisela (169)	1	$ 3,000
Fedorijczuk, George B.(162)	1	$ 5,000
Kotch, Joyce (39)	1	$ 5,000
Salabay, Nadia (155)	1	$ 5,000
Karkoc, Michael (345)	1	$ 5,000
Moroz, Tekla (465)	1	$ 5,000
Shean, Michael (113)	1	$ 5,000
Kuropas, Roman J.(20)	1	$ 10,000
Prociuk, Ulana (397)	1	$ 5,000
Denysiuk, Mykola (487)	1	$ 5,000
Kujdych, Iwan (331)	1	$ 5,000
Hentosh, Marguerite (305)	1	$ 5,000
Scholtis, Bonnie L.(164)	1	$ 25,000
Burij, Anna (402)	1	$ 25,000
Olenchuk, Alice (112)	1	$ 5,000
Total	**286**	**$ 5,445,047**

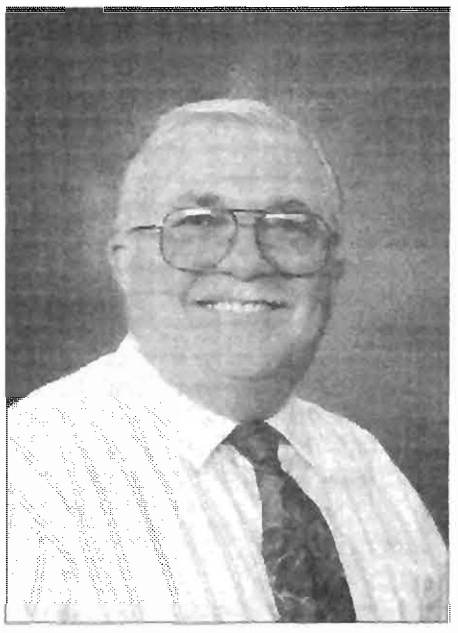
Йосип Гаврилюк

Христина Бродин

Любов Стрілецька

Мирон Пилип'як

Організаційні...

(Закінчення зі стор. 8)

річні вкладки, Стефко Вох – 11,790.60 загальна сума (11,142.00 одноразові вкладки + 647.60 річні вкладки), Христина Бродин – (27) 14,130.05 – загальна сума (13,130.05 одноразові вкадки + 449.05 річні вкладки).

Дякуємо усім секретарям УНСоюзу і організаторам за наполегливу і плідну працю, за відданість вашим родинам, вашій громаді і УНСоюзові. Завдяки вашим зусиллям і зусиллям ваших попередників ми спроможні гідно відзначати 110-річчя існування Українського Народного Союзу.

Закликаю усіх секретарів і організаторів УНСоюзу включитися в організаторську працю у ваших громадах та допомогти зберегти УНСоюз для майбутніх поколінь, забезпечуючи членів вашої родини, ваших приятелів і ваші громади.

Ми потребуємо вас. Ми очікуємо вашої допомоги і вашої активної підтримки.

Христина Е. Козак,
Головний секретар УНСоюзу

2003 BEST ORGANIZERS
By Annual and Single Premiums

	Branch	# of Members	Annual Prem	Single Prem	Total
Pylypiak, Myron	496	15	$6,389.44		$6,389.44
Hawryluk, Joseph	360	14	$4,850.43	$720.00	$5,570.43
Streletsky, Lubov	10	14	$4,146.62	$6,665.00	$10,811.62
Woch, Steven		7	$647.60	$11,143.00	$11,790.60
Brodyn, Christine	27	18	$449.05	$13,681.00	$14,130.05

2003 "CLUB OF UNA BUILDERS"
(enrollment of 10 to 24 new members)

	Branch	Members	Insurance amount sold	
Brodyn, Christine	15	18	$	292,000
Pylypiak, Myron	496	15	$	158,000
Streletsky, Lubov	10	14	$	388,000
Hawryluk, Joseph	360	14	$	517,000
Hawrysz, Stefan	83	10	$	180,000
Bilchuk, Nina		10	$	357,999

2003 "CLUB OF DEDICATED UNA'ers"
(enrollment of 5 to 9 new members)

	Branch	Members		
Lysko, Martha	15	8	$	350,000
Matiash, Eli	120	8	$	45,000
Woch, Steven		7	$	57,000
Horbaty, Gloria	414	7	$	305,000
Shewchuk, Paul	13	7	$	70,000
Staruch, Longin	172	6	$	60,000
Hawryluk, Stephanie	88	6	$	30,000
Komichak, Jaroslawa	96	5	$	110,000
Shumylo, Lyubov	10	5	$	35,000
Kaploun, Valia	269	5	$	70,000
Kuzio, Myron	277	5	$	40,000
Chabon, Joseph	242	5	$	42,000

2003 Achieved Membership by District

District	Quota	New Members	Percentage Attained	Total Insurance
Albany	32	18	56.25	$ 230,000.00
Allentown	30	0	0	$ -
Baltimore	20	9	45	$ 153,000.00
Boston	10	0	0	$ -
Buffalo	17	14	82.35	$ 517,000.00
Central NJ	30	5	16.67	$ 130,000.00
Chicago	15	6	40	$ 125,000.00
Cleveland	25	8	32	$ 85,000.00
Connecticut	40	20	50	$ 410,000.00
Detroit	50	3	6	$ 20,000.00
Minneapolis	10	2	20	$ 10,000.00
Montreal	15	4	26.67	$ 20,000.00
New York	95	11	11.58	$ 445,000.00
Niagara	7	5	71.43	$ 65,000.00
Northern NJ	100	41	41	$ 1,023,999.00
Philadelphia	140	40	28.57	$ 707,000.00
Pittsburgh	32	48	150	$ 821,049.00
Rochester	18	6	33.33	$ 38,000.00
Shamokin	45	9	20	$ 84,000.00
Syracuse	35	3	8.57	$ 55,000.00
Toronto	23	2	8.7	$ 50,000.00
Various	60	22	36.67	$ 387,999.00
Wilkes Barre	25	4	16	$ 38,000.00
Winnipeg	5	0	0	$ -
Woonsocket	15	4	26.67	$ 20,000.00
Youngstown	15	2	13.33	$ 10,000.00
Total	**909**	**286**	**31.00%**	**$ 5,445,047.00**

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

В ім'я розвитку українознавства: урочистий бенкет у Колюмбійському університеті

НЮ-ЙОРК. – Комітет прихильників Програми українських студій Колюмбійського університету (FOCUUS) організує 8 травня урочистий бенкет в приміщенні університету. Дохід з імпрези призначений на підтримку університетської програми українознавства. Комітет прихильників заініціювали члени Українського Товариства професіоналів і підприємців Ню-Йорку і Ню-Джерзі. До його складу увійшли активісти різних українських організацій.

Раніше, в 1994 році, в Колюмбії вже відбувся український бенкет – і з великим успіхом. Сума пожертв, яку було зібрано на підтримку української програми, тоді перевищила 50,000 дол., і це викликало ширший відгук у громаді. Петро Яцик, відомий канадський підприємець і меценат, подарував тоді Колюмбійському університетові пів мільйона долярів і заснував перший постійний фонд для підтримки українознавчої програми в Колюмбії.

„Сьогодні ми маємо винятковy нагоду поставити українські студії в Колюмбії на твердий ґрунт, – стверджує д-р Богдан Витвицький, голова Комітету прихильників. – Ми маємо справу з відомим американським університетом, що знаходиться у місті з великою українською громадою і має добрі наукові традиції в славістиці і українознавстві. Адміністрація університету ставиться прихильно до ідеї дальшого розвитку програми українських студій, і ми щасливі, що серед професорів Колюмбії є зацікавлення і реальна підтримка нашої ініціятиви. Урочистий бенкет, який ми плянуємо, має значно активізувати збірку фондів і звернути увагу в Колюмбії на заходи нашої громади".

За десять років, що минули після першої імпрези, українська програма в Колюмбії значно зросла. Передані фонди були використані для того, щоб забезпечити працею викладачів, які ввели українську тематику в навчальних програмах університету, особливо в тих відділах, де навчається найбільше студентів, що цікавляться країнами Східньої Европи, зокрема сучасною Україною. Також відбулися важливі наукові конференції на українські теми, і в Колюмбії працювали двадцять шість гостей, фахівців з українознавства, запрошені з різних країн, передусім з України.

Але теперішній академічний рік приніс найбільше осягів. У вересні 2003 року Школа міжнародних і громадських справ Колюмбійського університету й Інститут ім. Гарімана у Колюмбії нагородили колишнього міністра закордонних справ України Анатолія Зленка, вдостоївши його звання „Видатний Державний Муж" – за його ролю у зміцненні взаємин між Україною та США й країнами Европи. В листопаді минулого року Колюмбійський університет приєднався до відзначень 70-ліття Голодомору, організувавши одноденну наукову конференцію, присвячену дослідженню Голодомору, спільно з українськими науковими і громадськими організаціями метрополії Ню-Йорк і з Постійним представництвом України при ООН. Сума капіталу, який Фонд катедр українознавства встиг передати Колюмбії в минулому році на створення нової посади викладача історії України, зросли настільки, що вже у січні ц. р. адміністрація університету призначила першого викладача історії України. Ним є д-р Франк Сисин з Університету Альберти, який пробуде в Колюмбії один семестр і вже викладає два курси з історії України.

На урочистому бенкеті, що відбудеться в суботу, 8 травня ц. р. у великій залі Колюмбійського університету (Low Library), з головною промовою виступить Карлос Паскуаль, колишній Посол США в Україні. Стан української науки і культури завжди був у центрі уваги дипломата, коли він працював в Україні. Це і тепер залишилося його пріоритетом в його праці в американському уряді. На бенкеті також виступить д-р Марк фон Гаґен, професор історії Колюмбійського університету, президент Міжнародної асоціяції україністів. Д-р Богдан Витвицький, голова Комітету прихильників, відкриє бенкет. Програму завершить квінтет джазової музики під проводом д-ра Криса Вашбурна, професора музики Колюмбійського університету, який є українського походження.

UKRAINIAN STUDIES AT COLUMBIA UNIVERSITY

Інформацію про бенкет, столи і квитки вступу можна отримати від Марії Соневицької, координаторки української програми в Колюмбії: тел. (212) 845-4697, або за адресою ms2147@columbia.edu.

Комітет прихильників Програми українських студій Колюмбійського університету

Відбулася презентація нових видань НТШ

Д-р Володимир Трембіцький

НЮ-ЙОРК. – Презентація нових видань Наукового Товариства ім. Шевченка в США – це немов граничний камінь його активности, що час до часу вказує зацікавленим, які наукові праці його членів залишилося назавжди у формі друкованого слова.

21 лютого, в приміщенні НТШ, відбулася чергова презентація нових видань – праць його членів. У вщерть виповненій залі вечір відкрив член видавничої комісії д-р Тарас Гунчак, який представив друковані праці цієї комісії, зокрема вдруге видану і доповнену монографію д-ра Володимира Трембіцького до 110-річчя національного гимну „Ще не вмерла Україна". В книжці є також інформації про гимни інших народів світу і життєпис автора.

Присутнього на презентації д-ра В. Трембіцького привітала голова НТШ-А Л. Залеська Онишкевич з приводу його 85-річчя, а учасники заспівали йому „Многая літа". В історично-філософічній секції реферували свої праці д-р Ярослав Пеленський і д-р Тарас Гунчак. Було представлено також широковідому вже працю про Переяславську угоду, за яку 11 істориків отримали збірну нагороду. Із секції суспільних наук проф. Марта Трофименко представила двох авторів: проф. І. Головінський коротко презентував свою працю „Педагогічна психологія", а проф. В. Ісаїв, який не був присутній, був представлений проф. М. Трофименко збірником „Society in Transition", що є спільною працею ряду науковців – членів НТШ-А і буде тепер перекладений на українську мову завдяки стипендії НТШ-А на цю ціль. Збірник включає доповіді з наукових конференцій і панелю НТШ-А, конференції "AAASS" з 2000 року.

У Видавничій комісії, яку репрезентувала Марта Тарнавська, Андрій Даниленко представив свою друковану працю, яка є його докторською працею в університеті у Харкові. Усі представлені видання, як також інші недавні видання НТШ, можна було на місці купити або замовити.

О. К.

Учасники презентації (зліва): д-р Т. Гунчак, д-р І. Головінський, проф. А. Даниленко, проф. М. Трофименко. *Фото: В. Лопух*

Ераст Гуцуляк – Почесний консул України в Канаді

Ераст Гуцуляк, видатний громадський діяч і меценат, призначений Міністерством закордонних справ України на становище Почесного консула України в Канаді. Це було підтверджено Департаментом закордонних справ і міжнародної торгівлі Канади, як теж Генеральним губернатором 17 листопада 2003 року.

Свято героїнь

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. – Українські жінки міста і околиць силами своїх організацій спільно і велично вшанували пам'ять жінок-героїнь, що віддали своє життя за визволення України. В неділю, 22 лютого, у великій мистецькій галереї при Українському Освітньо-культурному центрі мистецькими виступами і доповіддю учасниці – свідка московсько-більшовицької масакри, застосованої енкаведистами проти повстання політичних в'язнів.

В організуванні цього свята взяли участь Союз Українок Америки, Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України, Об'єднання українських православних сестрицтв в США і Український Золотий Хрест.

Свято відкрила Люба Сілецька, згадавши Ольгу Басараб, замордовану польською поліцією в тюрмі за членство в ОУН, Олену Телігу, що згинула з рук німців, і 500 жінок героїнь розчавлених російськими танками в концентраційному таборі Кінґіру.

Музичну програму почав дует бандуристок „Калинонька", в складі якого співають Лада Пастушак – сопрано, і Галина Боднар – альт. Дует „Калинонька" виконав „500 героїнь Кінґіру", на слова Алли Косовської, муз. народна, „Мамину вишню" – слова Д. Луценка, музика А. Пашкевича, „Через поле України ішла Божа Мати" – народна пісня, і „Зашуми Дніпро", слова О. Білаша, музика Коломийця. Зворушливо звучали мелодії і гра на бандурах, виконувана дуетом. Після них виступив квартет „Голубка" під мистецьким керівництвом Марії Камінської. У квартеті співають: Марія Камінська, Надя Петрик, Галина Боднар, під музичний супровід піяністки Лесі Нестор. Квартет виконав три пісні: „Стежина" – слова А. Малика, музика П. Майбороди, „Лелеченьки" – слова Д. Павличка, музика О. Білаша, і „Господи, помилуй нас" – музика і слова Тараса Петриненка. Велике зворушення у присутніх викликала, надпрограмово, 10-літня співачка Юля Ступень піснею „Візьми мене, батьку, в Україну".

Д-р Лариса Кий представила головну доповідачку свята, гостю з України і очевидця подій в Кінґірі – Стефанію Фамуляк. Її привітали присутні, вставши зі своїх місць. С. Фамуляк коротко розповіла про свою працю в рядах ОУН. Вона вступила до ОУН в 1942 році, працювала на пошті, у телефонічній централі, а пізніше – телеграфісткою, передаючи урядові звідомлення. Це їй давало можливість знати, що плянують німці чи, пізніше, більшовики. Ці вістки вона передавала проводові ОУН. Крім того, помагаючи сортувати пошту, знищувала листи, адресовані до КҐБ, бо в них були доноси на людей, що працювали в ОУН чи УПА. Так Організація дізнавалась про більшовицьких донощиків.

В 1945 році в листопаді НКВД (пізніше КҐБ) вислідив працю Стефанії і заарештував її. Після страшних допитів в тюрмах, вона опинялась в жахливому таборі Кінґірі, де брала участь у повстанні політичних в'язнів. Те, що вона оціліла після масакри російськими танками 500 жінок, можна назвати чудом. Певно, Боже провидіння захотіло залишити живого свідка тих подій. Після повстання обставини в таборах „ҐУЛагу" дещо покращилися, почались амнестії. У 1954 році в травні Стефанію Фамуляк звільнили з тюрми, але не зі заслання.

Розповідь С. Фамуляк було свідченням відданости українських жінок у боротьбі за волю України.

Богдан Тодорів

„Гопак" на сцені фестивалю

АДЕЛАЇДА, Австралія. – Чудове, маленьке місто перетворилося у великий центр фестивалю, де протягом двох останніх тижнів березня любителі мистецтва, музики, театру мали великий вибір для задоволення душі і серця творчим мистецтвом талантів зі всього світу, які приїхали на запрошення на „Festival of Arts", який відбувається що два роки в Аделаїді.

Одночасно відбувся відомий „Fringe Festival", який об'єднує мешканців міста. Виступи, вистави відбулися не лише в театрах, але й на вулицях, скверах, площах. Цього року, танцювальна група „Гопак",що діє при українській школі в Аделаїді, брала участь у фестивалі.

Це була велика честь для наших молодих танцюристів.Сцена була гарно обладнана, з чудовим освітленням та звуком. Виступили діти середньої та старшої груп, які виконали три танці. Керівники танцювальної групи Віктор Бовкун та Олена Никифорова докладають багато праці у підготуванні дітей. Виступ танцювальної групи „Гопак" був сприйнятий просто чудово.

Яскраві та різнобарвні костюми, плавні та темпераментні рухи танцюристів старшої групи, просто зачарували глядачів. А українські строї, безперечно, були до вподоби всім. Діти наші були радісні і щасливі, ніяк не могли ще довго наговоритися і висловити свої почуття.

Рома Бекер

Парафія св. Андрія будує нову церкву

ГЕМПТОНБУРҐ, Н. Й. – Що може бути приємнішим у житті, ніж переконання, що ми щось робимо не просто для себе, а для Бога і Його прослави. Радість будівництва нового храму прийшла до українців-католиків парафії Святого Апостола Андрія Первозваного, що розміщена на території епархіяльного цвинтаря Святого Духа у Гемптонбурзі.

У 2004 році виповняться 20-річчя нашої місійної парафії Святого Апостола Андрія Первозваного. Вона задовольняє духовні потреби не тільки 48 родин з повіту Орендж, Н.Й., які постійно беруть участь у парафіяльному житті, але й потреби всіх, хто приїжджає на цвинтар Святого Духа. Тому спорудження нової церкви буде близькою справою для серця кожної людини, чиї рідні спочивають на цьому цвинтарі.

Ще у 1983 році Владика Василь Лостен, відчуваючи потребу сталої духовної опіки для своїх вірних, доручив тодішньому парохові української католицької церкви у Спрінг Валей, Н. Й., отцеві Романові Руссові розглянути можливість проведення Богослужень для українських католиків у Гемптонбурзі, Н. Й. Від 1971 року тут діяв епархіяльний цвинтар Святого Духа, хрест-пам'ятник якого вважається місцевою історичною пам'яткою.

Першу відправу у каплиці в домі священика здійснив о. Роман Руссо 3 квітня 1983 року, на Великдень (за григоріянським календарем). Після Воскресної Утрені і Великого обходу довкола каплиці відбулася Божественна Літургія, а потім – посвячення пасок. Каплицю пізніше було посвячено в імені Святого Апостола Андрія Первозваного.

Громада, до якої належало 17 родин, стала місійною парафією церкви Святих Апостолів Петра і Павла у Спрінг Валей, Н. Й. Вірні збиралися на Богослуження вечорами по суботах, бо священики мусіли доїздити з сусідніх парафій. Блаженної пам'яті о. Юліян Осадца доїздив два роки з „Верховини", Глен Спей, Н. Й., а потім доїздив декілька місяців о. Тарас Галонзка. Монсіньйор о. Петро Федорчук доїздив з Йонкерсу, а згодом почав проживати на парафії. У 1984 році парафія Святого Апостола Андрія була інкорпорована у стейті Ню-Йорк.

За о. Сквилера у 1994 році парафія вже нараховувала 48 родин і коли в тому році приїхав Владика Лостен, парафія Святого Апостола Андрія Первозваного набула повного статусу. Для громади цей статус означав ще більшу відповідальність за духовний і матеріяльний стан парафії. Завдяки Владиці Василеві, парох парафії водночас є директором цвинтару, це дало можливість зекономити добру суму грошей для будови нової церкви.

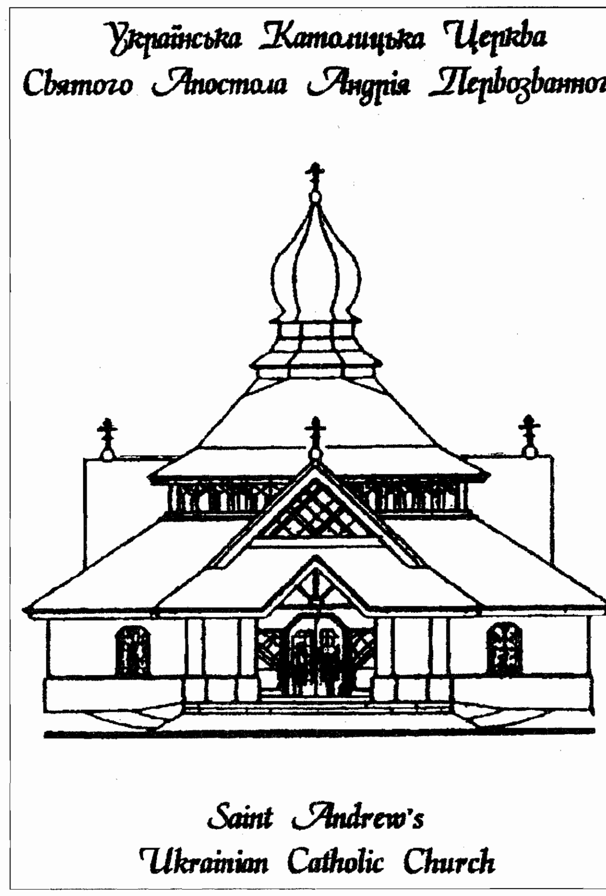
З ласки Божої, римо-католицька парафія Пречистої Діви Марії з Вашінґтонвилу (5 миль від цвинтару) почала рентувати свою каплицю для задоволення духовних потреб наших парафіян по неділях, а для свят і Богослужень серед тижня все ще служила маленька капличка у домі священика.

Питання побудови церкви почали обговорювати в 1994 році. Владика Василь виписав першого чека в сумі 10,000 дол., щоб власним прикладом заохотити вірних до пожертви. За о. Збігнева Бжезицького, який прийшов на парафію у 1997 році, продовжувався збір фондів, але кінцева фаза спорудження храму почалася у вересні 2002 року. Приймаючи побажання Владики Василя і Адміністративного комітету Стемфордської епархії щодо дизайну храму, будівельний комітет на чолі з парохом вибрав архітекта Тараса Довбуша з Ню-Джерзі.

Як і кожний храм, церква на цвинтарі Святого Духа буде дзеркалом нашої з вами духовности, вічною пам'яткою всім тим добрим українцям, які протягом свого життя працювали для своїх рідних, для Бога і України. Новозбудована українська церква Святого Апостола Андрія продовжуватиме свою місію, задовольняючи духовні потреби вірних, свідчивши про східню українську традицію.

Багато з вас, дорогі брати і сестри у Христі, напевне мали нагоду відчути, яким повним життям живе наша парафія. Двері нашої каплиці і парафіяльного дому завжди відчинені для всіх, хто приїздить на Службу Божу, Панахиду чи на трапезу (поминки) після похорону. Парафіяльна кухня завжди запропонує вам пообідати чи купити додому смачних вареників і українського борщу.

Сестрицтво парафії дуже активне, бо від того залежить будова церкви. Тільки у 2003 році на будову церкви сестрицтво офірувало 10,000 дол. Здається, що це небагато, бо нова церква потребує в 100 разів більше. Та ми свідомі того, що не тільки сестрицтво, але всі, хто читає цю замітку і кому не байдужа доля нашої церкви, прийдуть з допомогою. На нашу долю випало довершити побудову церкви Святого Апостола Андрія. Ми вдячні всім жертводавцям, хто протягом останніх десяти років жертвував у фонд будови храму. Всі імена жертводавців будуть записані на дереві життя не тільки в нашому храмі на цвинтарі Святого Духа, але Господь Бог не залишить без нагороди у вічності всіх, хто працює для прослави Його Святого Імені тут, на землі.

Проєкт майбутньої церкви

Надіємось на вашу допомогу. Українська церква, яка золотою банею буде здійматися вверх на пагорбку цвинтаря Святого Духа, збереже для наших дітей віру, мову, традиції, а також буде служити останнім входом в Храм Господній для спочилих на цвинтарі Святого Духа.

Збудуймо храм! Господь Бог за це нас сторицею винагородить, а наші нащадки подякують нам за збереження нашої віри, культури та української громади в Америці!

о. Ярослав Костик,
адміністратор церкви

40-річчю танцювальної школи Р. Богачевської гідне відзначення

НЮ-ЙОРК. – До відзначення 40-річчя Школи танців Роми Прийми-Богачевської підготовляється ювілейний вечір в Ню-Йорку, в Аліс Тулі Голл, призначений на суботу, 13 листопада 2004 року. Участь у тому ювілейному концерті візьмуть як давніші учні танцювальної школи, так і сьогочасні члени танцювального ансамблю „Сизокрилі".

Організатори закликають усіх, що бажали б причинитися своєю лептою до успіху цього ювілейного вечора, пересилати грошеві датки на адресу: Emilia Liteplo, 94157th Street Brooklyn, NY 11219. Водночас організатори ювілею просять надсилати світлини, відео та інші пам'ятки, котрі стосуються діяльности школи танцю Роми Богачевської, на адресу: Irena Halatyn, 29 Fairmount Road Waune, NJ 07470. Усе буде своєчасно повернуте власникам.

Докладнішу інформацію щодо плянованого ювілею можна одержати у Хризанти Гентиш, тел.: (973) 763-9124 або через e-mail chryzanta@aol (973) 763-9124.

Хризанта Гентиш

Добре діло Пластової станиці в Бафало

В січні 2004 року ми отримали 4 число „Пластового шляху" за 2003 рік. В згаданому числі журналу мали ми змогу дізнатися про перебіг 15-их зборів Конференції Українських пластових організацій, які відбулися в Києві 29 жовтня – 2 листопада 2003 року. Цікаві статті УПС та УСП ознайомлюють з теперішним станом Пласту.

Переглядаючи сторінки, зупиняємося, де є згадка про тих подруг і друзів, які своє життя позначили незатертими слідами в праці найстаршої молодіжної української організації Пласт, яка вже 93 роки виховує молодь в дусі найвищих ідеалів Вірности Богові і Україні, що відійшли на Вічну Ватру.

Стривожила нас вістка про відхід до вічности 23-річної старшої пластунки Олі Колісниченко, членки 8 куреня ім. Ольги Басараб у Львові, та важку недугу і прохання про допомогу пл. розв. Оленки Власович, членки цього самого куреня.

Наша Пластова станиця рішила негайно допомогти. Одначе, за кілька днів дійшла до нас вістка, що Господь покликав Оленку до себе. Відповідаючи на звернення Пластової станиці у Львові і Крайової пластової старшини в Україні в справі створення фонду допомоги хворим, ми вирішили 15 лютого 2004 року організувати Доброчинний полуденок – „Запусти" на цю ціль. На наші прохання і заклики відізвалося багато сердець. Провід в підготуванні проведенні імпрези очолила наша станична ст. пл. Мар'янка Якубовська-Каца. Допомагали всі улади, а мами принесли смачне печиво, яке гості радо розкупили. Гості висловили подив і подяку молодим господиням і помічникові пл. юн. Олесеві. Тішимося, що зможемо допомогти тим, що помочі потребують. Наш даток вишлемо до КПС в Україні. Віримо, що інші Пластові станиці сповнять другу точку пластового обов'язку – „Помогати іншим" в ім'я нашого клича: „Не Ти, не Я, а Ми"!

пл. сен. Оксана Бережницька

На фото (зліва): станична ст. пл. Мар'янка Якубовська-Каца з помічником Матейком Лад, пл. сен. Наталка Лад, пл. сен. Ірена Ващак, пл. розв. Леся Депутат, пл. розв. Ляна Хутко, за нею пл. уч. Олесь Мєцияк.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 28 БЕРЕЗНЯ 2004 р.

Джерзі Сити, Н.Дж. Річні загальні збори 269 Відд. УНС відбудуться о год. 2-ій по пол. за адресою:
100 Montgomery St., #18 M.

Секретар

Українці світу вшанували 190-річчя від дня народження Тараса Шевченка

МОСКВА, Росія. – До 190-річчя від дня народження Тараса Шевченка в Культурному центрі України відбулися урочистий вечір і святковий концерт. Зі вступним словом виступив Посол України в Російській Федерації Микола Білоблоцький, а з доповіддю – академік, директор Інституту літератури НАН України Микола Жулинський. Завершив урочистий вечір московський літературознавець, лавреат Національної премії України ім. Т. Шевченка за 2004 рік Юрій Барабаш.

Концерт почався віршем Шевченка „На вічну пам'ять Котляревському" й національним гімном „Ще не вмерла Україна" у виконанні „Піккардійської терції" зі Львова. Перед московською публікою постало справжнє сучасне виконавське мистецтво України. Вокально-хореографічну композицію „Червона калина" представили вихованці Українського культурно-освітнього центру при середній школі ч. 124 Москви, ансамблі „Горлиця" й „Мальва". Анастасія Карасьова, учениця 1-ої кляси цієї школи, цьогорічна переможниця конкурсу на краще читання поезій Тараса Шевченка, продеклямувала „Садок вишневий коло хати".

У вечорі взяли участь Заслужена артистка України Ірина Семенова, Народний артист Російської Федерації Микола Олійник, лавреат міжнародних конкурсів Олена Кухта, Сергій Джемілінський та Олена Якушева.

Вірш Тараса Шевченка „І мертвим, і живим...", який полум'яно прочитав Народний артист України Анатолій Паламаренко, був сприйнятий присутніми в залі як справжній заповіт на сьогодення. Виступ Міжнародної хорової капели „Славутич" Культурного центру України в Москві (сольо на бандурі – Лариса Бондарук) піснями на слова Т.Шевченка завершив концерт. Художній керівник і режисер програми – Юрій Василенко.

Віра Морозова на виставці українського декоративно-ужиткового мистецтва.

Юрій Безкровний

* * *

ТВЕР, Росія. – В обласному Палаці культури „Пролетарка" старовинного російського міста 13 березня відбувся вечір, присвячений 190-ій річниці від дня народження Тараса Шевченка. Його організатором виступило Тверське реґіональне об'єднання українців „Світанок". Назва вечору „Україна співає" відповідала його змісту. У Тверській області плідно працюють українські ансамблі „Світанок", „Мрія", сімейний ансамбль „Яблучко" Олександра та Інни Єунаків, „Вечорниці" села Мале Василеве, де живуть понад 80 сімей переселенців з України, російсько-український „Дар" міста Кімри, „Горлиця" з міста Стариці (у ньому співають 5 жінок, які не мають жодного пісенника, але пам'ятають пісні, які співали в Україні). У вечорі взяли участь соліст Московської державної філармонії Руслан Кадиров, Українська народна хорова капела Москви під керівництвом Заслуженого працівника культури України Вікторії Скопенко, артисти Тверської державної філармонії.

У Палаці культури було розгорнуто виставку українського декоративно-ужиткового мистецтва з сімейних зібрань тверських українців. Зокрема Віра Морозова, уродженка Гадяцького району на Полтавщині, яка живе у Твері вже понад 25 років, зберегла жіночі строї своєї бабусі, виткані наприкінці XIX століття.

Вітання тверським українцям надіслав Посол України в Російській Федерації Микола Білоблоцький. На вечорі були присутні також росіяни, вірмени, башкири, татари, азербайджанці, представники інших народів, що живуть у цьому місті на Волзі.

Юрій Мороз

* * *

ПЕТРОПАВЛОВСЬК-КАМЧАТСЬКИЙ, Росія. – Далеко від землі своїх предків, серед вулканів Камчатки, живе нащадок Тараса Шевченка – Андрій Лисенко, який належить до п'ятого покоління славетного Шевченкового роду.

Андрій та його дружина Людмила стали почесними гостями на святкуванні 190-річчя великого сина України, що відбулося 10 березня в обласній бібліотеці імені Крашеніннікова, за сприяння клюбу української культури.

Звучали вірші Ніли Висоцької у виконанні Василя Познякова, звернені до портрету поета, що стояв на чільному місці, оповитий вишиваними

І на Камчатці шанують поета.

рушниками. Учениця української кляси Катруся Федорова винесла пишний коровай, що його спекла її бабуся Олена Макарова.

Про творчість великого сина землі української говорили члени клюбу Марія Сидорик, Ольга Гаврилова, Юлія Єременко, Павло Бондар. Звучала поезія Т. Шевченка у виконанні Заслуженого працівника культури Росії Галини Скрябіної. Поему „Слепая" прочитала Гульнара Шкотіна.

В народному строї, у вишиванках виступили учасники фольклорного ансамблю „Українська душа", під керівництвом Олени Сьомкіної. Спів С. Котова переплівся з голосом скрипки, коли наче струмом ударила „Тризна" в кожне серце. Ядвіга Гребенюк „летіла зигзицею", сумувала у співі разом з Ярославною. Пісні Кобзаря прозвучали у виконанні гітариста Святослава Поліщука. Він виконав також власну пісню на слова камчатського поета Валерія Сергєєва „Виконаємо Заповіт":

А буде згода – й лихо згине,
І ще здивуєм білий світ...
Дніпро реве, і Слово лине,
І виконаєм „Заповіт"!

Уся громада у єдиному пориві підхопила „Реве та стогне Дніпр широкий". Святкування відбулося під керівництвом режисера та сценариста Едіти Познякової. Звучали твори П. Чайковського, О. Скрябіна, Х. Глюка, Т. Альбіноні у виконанні Заслуженого артиста Росії Валерія Кравченка (фортепіяно) і Заслуженого працівника культури Росії Лева Зіневича (скрипка).

Любов до славного сина України як найбільшу святиню передають батьки своїм дітям. Підтвердженням цього став виступ учнів української недільної кляси Юлі Сидорик, Олі Левчук, Христини Придатко, Дарії Шишкіної, Тимура Кучерова, Володі Копистка, Серафими Дерендяєвої.

Світлана Кривуца

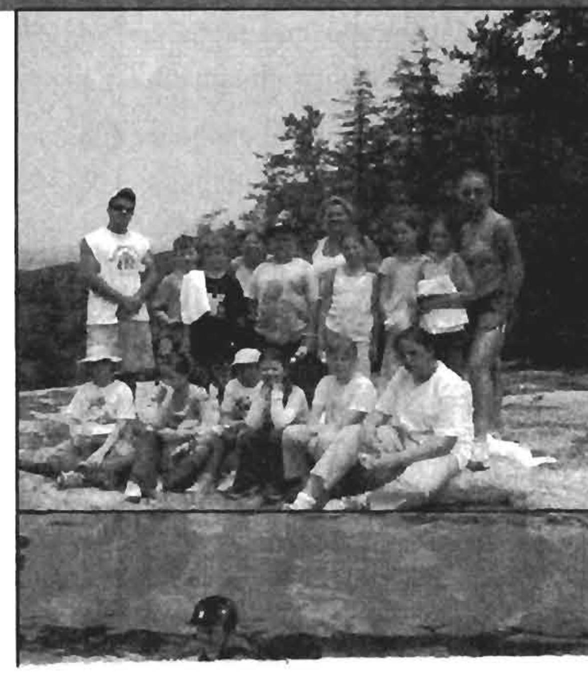

ТВЕР, Росія. – Біля мікрофонів – співголови Тверського реґіонального об'єднання українців „Світанок" Наталя Томашевська та Тимур Кравець.

ТВЕР. – Солістки ансамблю „Горлиця"

Soyuzivka
for all seasons

ТЕНІСОВИЙ ТАБІР початок літа інтенсивного навчання гри в теніс протягом 2-ох тижнів для хлопців і дівчат віком 12 - 18 років. Кімната та харчі, 24-ох годинний нагляд, професійні лекції, спогади на ціле життя включені
20 червня – 2 липня 2004 р.
540 дол. – члени УНС; 590 дол. – не-члени УНС.
120 дол. плата за інструктора.

ДЕННИЙ ВИВЧАЛЬНИЙ ТАБІР. Денний (6-ти годинний) розваговий табір для хлопців і дівчат віком 7-10 років
1-ий тиждень: 28 червня – 2 липня 2004 р.
2-ий тиждень: 5 липня – 9 липня 2004 р.
100 дол. на тиждень від дитини АБО 25 дол. за день від дитини

ПРИГОДОВИЙ ТАБІР – новий табір для 13-16 літніх дітей, який охоплює життя під відкритим небом. Як казки в минулому, денне життя включатиме таборування, готовлення їжі, оповідання казок, виживання в лісі, плавання каяком по річці, піші екскурсії, кляси піднімання по скелі та інші.

Summer Camps 2004

2-ий тиждень – 24 – 31 липня 2004 р.
425 дол. – члени УНС, 475 дол. – не-члени УНС

ТАБІР ВІДКРИВАННЯ І ПОШУКІВ як пригодовий табір для дітей віком від 8 до 12 років, ознайомить таборовиків із українською спадщиною, та включатиме майстрування, піші екскурсії, плавання, спортові ігри, багаття, спів та інше. Кімната, харчі, 24-годинний нагляд.
1-ий тиждень – 10-17 липня 2004 р.
2-ий тиждень – 17-24 липня 2004 р.
3-ій тиждень – 24-31 липня 2004 р.
375 дол. – члени УНС, 425 дол. – не-члени УНС

ДЕННИЙ ТАБІР ЧЕМНОГО – улюблений табір дітей віком від 4-ох до 7-ми років. Діти вивчатимуть українську спадщину у своїх денних заняттях таких як: танці, спів, майстрування, ігри. Ціна включає сорочинку та полуденок.
1-ий тиждень – 18-23 липня 2004 р.
2-ий тиждень – 25-30 липня 2004 р.
135 дол. від дитини
175 дол., якщо не ночує на Союзівці.

КЛЯС НУРКУВАННЯ (SCUBA DIVING COURSE) однотижневий курс. Академічні та плавацькі вимоги „PADI" для отримання свідоцтва. Для учасників віком від 12 років і старших. Інструктор Юрій Ганушевський. Число учасників обмежене.
25 – 30 липня 2004 р.
400 дол. від особи;
120 дол. завдатку.

ТАНЦЮВАЛЬНИЙ ТАБІР – один із улюбленіших таборів на Союзівці. Інструктор – Рома Прийма Богачевська, відомий знавець танцю і хореограф. Кляси для початкових, середніх та заавансованих учнів віком від 8 до 16 років. Число учасників обмежене до 60 дітей. Кімната, харчі, 24-годинний нагляд.
8 – 21 серпня 2004 р.
610 дол. – **члени УНС;** 660 дол. – **не члени УНС.**
250 дол. – **плата за інструктора.**

Завдаток 75 дол. від дитини при реєстрації.
За дальшими інформаціями та аплікаціями слід телефонувати
(845) 626-5641, або глянути на веб-сторінку
www.Soyuzivka.com

POBox 529, Kerhonkson, NY 12446 • (845) 626-5641 • (845) 626-4638
www.Soyuzivka.com, Email: Soyuzivka@aol.com

Нюйоркський лікар з Україною в серці

Про д-ра Михайла Цегельського, дійсного члена НТШ-А

Д-р Орест Попович,
заступник голови НТШ-А

Наша еміґрація, яка опинилася в Північній Америці після Другої світової війни, відзначалася високим рівнем національної свідомости і в своєму серці ніколи не покинула України. Ця так звана „третя хвиля" свідомо берегла і розвивала українство в усіх його вимірах, заснувавши за океаном українські школи, наукові установи, громадські, молодіжні, спортові та професійні організації, а також поповнивши членство церков і братських союзів, які існували тут раніше. Заокеанська еміграція уважала своїм обов'язком зберегти українство на цьому континенті, коли на материку йому загрожувала заглада. У міру своїх обмежених можливостей, вона продовжувала змагатися за незалежність України, в першу чергу інформацією про Україну серед чужинців.

Не всі третьохвильники дочекалися славного 1991 року, але не є дивом, що ті, для яких та вимріяна Незалежність стала дійсністю, відчули евфорію, яка згальванізувала їх до всесторонньої допомоги Батьківщині. З-за океану в Україну рушили різні види допомоги. Поплинули потоки грошей, поперше для рідних, а далі – на безліч цілей загально-національного характеру, серед них – для потерпілих від Чорнобиля, для лікарень, шкіл, спортових і молодіжних організацій, церков, наукових установ, видавництв, політичних угрупувань і т. д. Важливо, що в Україну попрямували не лише фонди та інша матеріяльна поміч, але також і люди-фахівці, які своїм знанням і досвідом, здобутим на Заході, бажали причинитися до побудови Української держави. Серед них були лікарі, науковці, економісти, юристи, підприємці та інші професіонали, готові співпрацювати зі своїми колеґами в Україні. Робили це безкорисливо, здебільша за власні гроші, на громадських засадах.

Для майбутніх істориків, яким доведеться задокументувати і належно оцінити внесок Північно-Американської української діяспори у велику справу відродження України, головним джерелом інформації буде наша преса на цьому континенті, зокрема „Свобода", яка вже довгі роки звітує про поодинокі приклади співпраці діяспори з Україною. Ціллю моєї статті є зафіксувати для історії ще один такий приклад – в цьому випадку в особі лікаря-патріота, який останніх кільканадцять літ присвячує свій час і гроші для поліпшення медичної освіти та літератури в Україні.

Мова тут про д-ра Михайла Цегельського, який закінчив Львівський медичний інститут під час Другої світової війни, а ступінь доктора медичних наук осягнув в Німеччині у Ґетинґенському університеті в 1948 році. Прибувши до США в 1949 році, він доповнив свої медичні студії, ставши спеціялістом в галузі гінекології та акушерства. Крім приватної практики, д-р М. Цегельський працював довгі роки як директор Відділів гінекології та акушерства в лікарнях „Сайденгем" і „Лейді оф Мерсі" в Ню-Йорку, а з 1995 року – як професор в тій же галузі в Нюйоркському медичному коледжі.

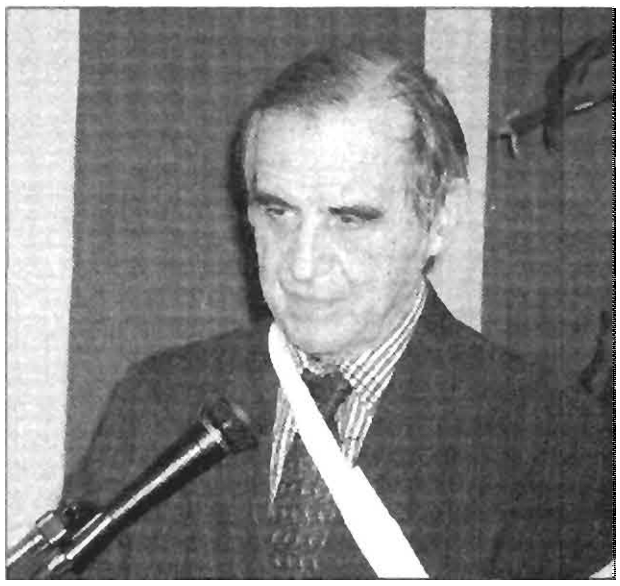
Зв'язки з лікарськими колами України розпочалися в 1992 році, коли д-р Цегельський виступав з доповідями на Конгресах Світової Федерації Українських Лікарських Товариств (СФУЛТ) у Харкові, а відтак у Дніпропетровську (1994), Одесі (1996) та Ужгороді (1998). Крім того, він читав лекції у Львівському медичному інституті в 1995 році. Д-р Цегельський доповідав на теми гінекології, акушерства, навчальної організації в медичних школах США та про плянову медичну опіку.

Однією з цілей конґресів СФУЛТ, зокрема проведення їх в зросійщених містах України, було продемонструвати життєздатність української мови і термінології в медицині. Адже всі доповіді і дискусії на цих конґресах велися українською мовою. Слід підкреслити, що ініціятором цих конґресів був президент СФУЛТ д-р Павло Джуль, директор Медично-біологічної секції НТШ-А та голова осередку НТШ-А в Дітройті.

Виступ д-ра М. Цегельського на конгресі в Дніпропетровську породив програму стажування студентів Дніпропетровської Державної медичної академії (ДДМА) у Відділі акушерства та гінекології Нюйоркського медичного коледжу. Цю програму вистарав д-р М. Цегельський, роздобувши для неї дозвіл не тільки від своєї школи, але й від Департаменту освіти медичних справ штату Ню-Йорк, очевидно, – в порозумінні з адміністрацією ДДМА. Д-р М. Цегельський став начальним координатором цієї програми. Вона забезпечувала студентам безплатне навчання, приміщення і харч, хоч за подорож з України студенти мусіли платити самі. Кандидатів на стажування, студентів-відмінників, спершу підбирав ректорат ДДМА, але про їх остаточний вибір вирішував д-р М. Цегельський, який щороку їздив до Дніпропетровська (на власний кошт), щоб там проводити інтерв'ю з кандидатами. Вибирав тільки тих, які володіли добре англійською та українською (!) мовами.

Вибранці були, звичайно, з 5-го року медицини, а в Ню-Йорку вони переходили 12-тижневу клінічну практику в галузі акушерства та гінекології разом з американськими студентами третього року медичної школи (в Україні студенти вступають в медичні інститути просто зі середньої школи, а медична освіта триває там шість років).

Програма д-ра М. Цегельського поставила собі за ціль ознайомити українських студентів медицини з модерними методами акушерства та гінекології, що є незвичайно важливим, взявши до уваги відносно високу смертність в Україні немовлят і матерів при пологах. У свою чергу, студенти з України принесли славу своїй батьківщині, бо визначалися серед американських студентів в Ню-Йорку. З 1996 року програму успішно закінчило 11 студентів, про яких з гордістю заявив д-р М. Цегельський, що всі вони повернулися в Україну, хоча одна студентка пізніше переселилася до США, одружившись з американцем.

Д-р Михайло Цегельський доповідає в будинку НТШ-А в Ню-Йорку.

Після виступу на Конгресі СФУЛТ в Одесі (1996), д-р М. Цегельський читав лекції з гінекологічної патології для післядипломних слухачів в Одеському медичному університеті, який нагородив його титулом почесного доктора. Скоро зав'язалася плідна співпраця з одеськими колеґами у видавничій ділянці. У тому російськомовному місті доповіді та лекції д-ра М. Цегельського, виключно українською мовою та з українською медичною термінологією, були своєрідною сенсацією, збудивши зацікавлення у ректора В.М.Запорожана, який попросив д-ра М. Цегельського написати навчальні книги з його спеціяльности українською мовою. Одеський медичний університет зобов'язався подбати про їх видання.

Без вагання д-р М. Цегельський опрацював підручник „Акушерство і гінекологія" (Здоров'я, Київ, 1996), а відтак – „Гінекологічну патологію" – кольоровий атлас (Одеський медичний університет, 2002). В обидвох працях ректор В. М. Запорожан є поданий як співавтор. Обидві книги „допущено Міністерством охорони здоров'я України як посібник для студентів вищих медичних навчальних закладів".

Тепер д-р М. Цегельський працює над підготуванням українського тексту Американської Програми акушерства та гінекології, що її бажає прийняти Одеський медичний університет. Ще одним проєктом, в якому д-р М. Цегельський брав участь як ініціятор і частинний спонзор, разом з д-ром П. Джулем, в рамках Українського Лікарського Товариства Північної Америки, було видання у Львові українського перекладу 2-томового ілюстрованого медичного словника Дорланда („Наутілус", 2003). Ось так, завдяки одній людині з Ню-Йорку, розповсюджується в Україні американський медичний досвід та українська медична термінологія.

Д-р Михайло Ростислав Цегельський народився 1918 року в Чернівцях, як син д-ра Романа Цегельського, професора фізики і довголітнього секретаря НТШ у Львові, та Меланії з Левинських, видатного львівського педагога і суспільного діяча.

УКРАЇНА І СВІТ

„Міста дружби" - це розвиток партнерства між Україною і США

Дванадцять років тому, коли розпався Радянський Союз, Америка і Україна мало знали одна одну, але прагнули заповнити цю історичну прогалину. Більшість з нас ніколи не забудуть той хвилюючий момент, коли кордони України відкрилися і наші країни почали наближатися одна до одної, а їхні громадяни – знайомитися, спілкуватися, дружити.

За дванадцять років ці контакти зміцніли і розвинулися. Тисячі українських студентів навчалися у Сполучених Штатах. Тисячі американців дізналися, що таке гостинність і тепло українських сімей. Тисячі чорнобильських дітей пройшли курс лікування у Сполучених Штатах. Сотні представників Корпусу Миру та інших громадських організацій залишили в Україні частку свого серця, а деякі – навіть вирішили переїхати до нашої країни назавжди.

Ці роки вмістили в себе і радощі, і розчарування з обох сторін. Але за будь-яких часів і обставин сила українсько-американської „народної дипломатії" полягала в тому, що вона зростала від самого низу. На мою думку, сьогодні настав час відкрити для неї нові можливості. Тому Посольство України вирішило виступити з ініціятивою, яку ми назвали „Cities of Friendship".

Ми просимо відгукнутися американців, які за останні роки приймали українських дітей. Ми просимо відгукнутися університети, які надавали стипендії українським громадянам, врешті решт – всіх небайдужих громадян Сполучених Штатів, які хотіли б допомогти Україні.

Чому? По-перше, ми хочемо від щирого серця подякувати. А подруге, Посольство України, за активної та безкорисливої підтримки української громади у Сполучених Штатах Америки, плянує значно розширити партнерські стосунки на рівні міст та навчальних закладів обох наших країн.

Ми мріємо про той час, коли кожне українське місто і містечко матиме свого американського побратима. Ми прагнемо вивести українсько-американську народну дипломатію на якісно новий рівень. Допоможіть нам у цьому.

Лише мала частина українських міст мають своїх побратимів у Сполучених Штатах. Не мають своєї „пари" на американських просторах такі українські центри, як Чернігів, Вінниця, Луцьк, Дніпропетровськ, Житомир, інші великі та малі міста. Все це – кольосальний потенціял українсько-американського партнерства, який залишається невикористаним, бо бракує людей, які могли б надати йому нове дихання. Сьогодні ми хотіли б цих людей знайти і допомогти їм організуватися.

Наші наміри досить прості.

Крок перший – просимо зголоситися всіх тих, хто небайдужий до українсько-американського партнерства і готовий докласти зусилля для його розвитку.

Крок другий – ми надаємо наявну в Посольстві інформацію про зацікавленість з боку українських міст.

Крок третій – ми спільно адресуємо свої пропозиції адміністраціям американських міст і містечок.

На Ваші листи, ідеї, пропозиції, думки ми очікуємо за такими електронними адресами: cwsony@yahoo.com, scherba@ukremb.com та holub@ukremb.com. Перша адреса належить волонтерці Посольства з числа української громади, яка опікуватиметься цим проектом, а дві інші – дипломатам Посольства Олександру Щербі та Наталі Голуб. Просимо ставити на листах позначку „Cities of Friendship".

Михайло Резнік,
Надзвичайний і Повноважний
Посол України у США

Оновити політичну еліту, а не увічнювати партійну бюрократію

Як не дивно, прийнятий 5 березня у першому читанні законопроєкт „Про вибори народних депутатів України", який закріплює пропорційну виборчу систему, що традиційно вважається однією з ключових вимог опозиції щодо проведення політичної реформи, спрямований на консервування сучасної політичної еліти держави.

Тепер вже цілком очевидно, і нещодавні довибори до парляменту в одному з донецьких округів яскраво це засвідчили: якщо сьогодні до Верховної Ради приходять брати, діти, інші родичі нинішніх високопосадовців та політичних діячів, то за кілька років ми матимемо ситуацію, коли 70 відсотків депутатів залишатимуться у парляменті по 2-3 і більше термінів підряд. Це вже навіть не азіятський монархізм, а такий-собі „сімейний підряд" від влади.

Законопроєкт про вибори народних депутатів, який сьогодні розглядається парляментською Комісією Гавриша-Мороза як основний, не вирішує названої проблеми.

Для того, щоб оновити політичну еліту, необхідно запровадити систему відкритих виборчих списків, коли виборці мають змогу впливати на черговість у них кандидатів в депутати, а також посилити внутрішньопартійну демократію. Що мається на увазі?

Передусім, це – необхідність надати виборцям право додатково підтримати 2-3 кандидатів з будь-якої частини списку. Таким чином, як кажуть, ті, хто був останніми, можуть стати першими. Якщо, звичайно, вони користуються народною підтримкою.

Крім того, необхідно передбачити обов'язковість процедури таємного голосування за передвиборні списки на партійних з'їздах та конференціях, законодавчо закріпити 20-відсоткову мінімальну квоту участи у списку жінок та гарантовану половину місць для представників реґіонів.

Це дозволить не тільки зробити політичний процес демократичнішим, але й дасть змогу уникнути низки небезпек, про які сьогодні говорить як більшість, так і опозиція, а саме: авторизації партійної системи, „узурпації" прохідних місць у партійних списках столичними політиками тощо.

І нарешті, ще одна, чи не ключова, позиція: заради оновлення політичної еліти, забезпечення поступального розвитку України, руху вперед, доцільно було б встановити дворазове обмеження стосовно термінів перебування у депутатському кріслі – так, як це має місце у випадку з президентом та іншими чиновниками. Тобто, народний депутат має працювати у парляменті не більше двох термінів поспіль. Це складний для політичного бомонду крок. Але, здається, іншого шляху змінити владні покоління еволюційним, а не революційним способом ми не маємо.

Всі названі пропозиції до законопроєкту про вибори народних депутатів я як народний депутат України маю намір найближчим часом запропонувати Тимчасовій спеціяльній комісії з опрацювання проєктів законів про внесення змін до Конституції України, і сподіваюся, народні депутати, які зацікавлені у розвитку внутрішньопартійної і представницької демократії, підтримають їх у другому читанні.

Бо сьогодні вся дискусія стосовно виборчої проблематики фактично зведена до питання рівня виборчого бар'єру. Це, звичайно, важлива, але не визначальна тема. Ключовим, на мій погляд, є те, як формуються виборчі списки. Саме це має бути сьогодні предметом дискусії. Звичайно, якщо ми хочемо „розконсервувати" існуючу систему влади, оновити політику та щось змінити у цій державі до кращого.

Микола Томенко,
голова комітету Верховної Ради з
питань свободи слова та інформації
(„Українська Правда")

ДОРОГІ БРАТТЯ УКРАЇНЦІ!

Я, українка, християнка, надіюся, що ви не залишитесь байдужими до моєї біди. Звертаюся до Вашої доброї волі в зв'язку з тяжкою хворобою 25-річного сина Володі, здібного від природи, добре вихованого хлопця, що міг би принести користь для України і родини, якого скувала важка недуга, що не дає йому можливості вчитися і жити.

Діягноз: кіста і вода мозку (гідроцефалія), що тягне за собою важкі нервові відхилення.

За чотири роки лікування в Києві ми випробували різні методи лікування, але тепер лікарі кажуть, що треба робити операцію на мозку в Німеччині (тому що кіста збільшується). Прошу Вашої фінансової допомоги, бо я вже на пенсії і далі лікувати мого сина є вже важко.

Сподіваємось, що Бог винагородить Вас сторицею за Вашу доброту.

Доляровий рахунок: BANK BENEFICIARY: Joint Stock Post Pension, Bank „AVAL", KIEV, UKRAINE FOR: TERNOPIL BRANCH TERNOPIL, JOSYPA SLIPOGO, & SWIFT: AVALUAUKTER;

BENEFICIARY: acc: 22-2620539219, STETS MARIYA, PASSPORT MC 542362 TERNOPIL, UKRAINE;

BANK KORESPONDENT: Deutsche Bank Trust Company Americas, New York USA SWFT: BKTRUS33, acc. N 04-400-503;

Прошу Вас повідомити про себе, щоб ми могли помолитися за Вас Богу.

Моя адреса:
Стець Марія Михайлівна, вул. Шептицького 171,
с. Петрики, Тернопільської обл., 47720, Україна.
Тел.:+380-352-27-54-44.

Північноамериканські та скандинавські авіорейси „Аеросвіту" тримають першість у продажу через „вебсайт" авіокомпанії

Авіокомпанія „Аеросвіт – Українські авіолінії" відкрила продаж повітряних перевезень на своєму „вебсайті". Партнерами „Аеросвіту" в проєкті електронних платежів стали – один із найбільших у світі банків „Citibank", британська фірма „EB2 International" – відомий розробник сучасних електронних систем організації авіоперевезень, а також компанія „VeriSign", які спеціялізуються на забезпеченні приватної інформації та безпеки фінансових операцій.

Застосування найновіших технологій продажу квитків дозволило суттєво модернізувати систему бронювання пасажирських місць, введену компанією з березня 2001 року. Відтепер клієнт, завітавши до Інтернет-сайту „Аеросвіту" (www.aerosvit.com), зможе придбати квиток собі або іншій особі, використовуючи кредитні картки платіжних систем „Visa", „MasterCard", „American Express", „JSB" та „Discover". Оформлений авіоквиток пасажир отримає перед летом на летовищі або у будь-якому іншому з 30 бюрів авіокомпанії, яке він обере під час бронювання перевезення. Власник кредитної картки, зареєстрованої на території США, Канади, Швеції, Норвегії або Данії, зможе дістати квиток поштою на адресу реєстрації своєї платіжної картки, якщо він звернеться з таким запитом до авіокомпанії.

Перший тиждень функціонування нової системи електронного продажу авіоперевезень (з 25 лютого до 2 березня) засвідчив популярність цього способу серед користувачів північноамериканських рейсів „Аеросвіту". На лети між США й Україною припало 40 відсотків квитків, проданих на „веб-сайті" авіокомпанії.

Друге місце за попитом (28 відс. від числа проданих перевезень) посіли рейси „Аеросвіту" між Стокгольмом і Києвом. Ще 16 відс. авіоквитків придбали пасажири, які плянують лети між містами України. Таку ж кількість місць було викуплено на рейси із Києва до Таїланду і Об'єднаних Арабських Еміратів.

Авіокомпанія „Аеросвіт", яка цього року відзначить своє 10-ліття, вважається найдинамічнішою серед усіх українських авіоперевізників. 2003 року вона підвищила обсяги перевезень на 60 відс., а пасажиропотік на її рейсах зріс більш як удвічі. Торік „Аеросвіт" відкрив 7 нових авіомаршрутів, у тому числі три – далекомагістральних. На сьогодні найбільша українська авіокомпанія обслуговує 44 повітряних напрямків до 21 країни світу.

„Аеросвіт" використовує дев'ять літаків західнього виробництва – сім середньомагістральних „Боїнгів 737" і два широкофюзеляжні „Боїнги 767", призначені для виконання трансконтинентальних летів.

Наталія Ґрамотіна

Генеральний представник авіокомпанії „Аеросвіт" в США Микола Кравець

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи"

Богдан Бойчук. „Спомини в біографії" (Серія „Українські мемуари"). Відомий поет та перекладач, член Ню-Йоркської Групи автор розповідає про своє цікаве і насичене зустрічами та подіями життя, про своїх друзів, згадує минуле та нагадує про сучасне. Видавництво „Факт" Київ, 2003 року.

Науково-історичний відділ Української Православної Церкви в США, Савт Бавнд-Брук, Н. Дж. 2003 року. „Україна 1933: кулінарна книга". Лінотипи Миколи Бондаренка. Книжку присвячено пам'яті мільйонів українців, які загинули під час Великого Голоду 1932-1933 років.

Літопис УПА. Нова серія, том 7. Книга четверта: 1949 – 1959. Боротьба проти УПА і націоналістичного підпілля: інформаційні документи ЦК КП(б)У, обкомів партії, НКВС-МВС, МДБ-КДБ. Київ – Торонто, 2003 року.

Володимир Рожко. „Українські православні святі історичної Волині IX–XX ст". Нова праця автора – важливий внесок до скарбниці волинознавчої науки, розрахована на науковців, дослідників історії, студентів і викладачів Богословських навчальних закладів, університетів, широке коло читачів. Видавництво „Медіа", Луцьк, 2003 року.

Володимир Т. Жила. „Poscript to Posterity. Writings by and about Yar Slavutych. Видавництво „Славута", Едмонтон, 2003 р.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 27 БЕРЕЗНЯ 2004 р.

Ню-Йорк. Загальні збори 86 Відділу УНС-УСК відбудуться о год. 1:30 по пол. в домівці УСК-у при 122 2-га Аве. В програмі: звіти Управи, Контрольної комісії і вибір нової Управи.

Секретар відділу

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Український живопис американських збирачів

В. Будников. „Композиція".

НЮ-ЙОРК. – В Українському Інституті Америки вже від 25 лютого діє виставка картин українських мистців, що їх сколекціонували Ґрейс Варнеке і колишній Посол США в Україні Карлос Паскуаль.

Під час урочистого відкриття виставки, що відбулося 27 лютого, до численно зібраної, в більшості – чужинецької, публіки промовляли Володимир Гойдиш, голова Програмової комісії УІА, і Ґ. Варнеке, яка пояснила своє зацікавлення українським мистецтвом і бажання ознайомити з ним ширший світ. Дбайливий каталог інформує про 33 картини, яких мистецьке значення дуже різне. Серед авторів творів виявився добре відомий Микола Глущенко, якого три картини є безумовною окрасою виставки. Вже у день відкриття було продано сім картин зі збірки.

Як довідуємося від Ґ. Варнеке, вона, перебуваючи в Києві чотири роки, провадила програму жіночого підприємництва, а у вільний час відвідувала виставки, зацікавившись мистецтвом ще у студентські роки, а відтак як член дирекції Мистецького інституту у Сан-Франциско. Маючи вже неабиякий досвід, плідно скористалася з можливости ближче ознайомитися з сучасним мистецтвом України та купувати картини. Після повернення до США вона постановила показати свою дбайливо зібрану колекцію ширшій публіці, українській та американській, а гостинність УІА дозволила їй не лише виставити свої „скарби", але й деякі з них продати.

Виставка, що постійно приваблює все нову публіку, діятиме до 25 квітня. Цікаво буде довідатися, скільки у кінцевому підсумку продано виставлених картин, а ще цікавіше (однак це нам не буде відомо), хто ці картини українських мистців купив.

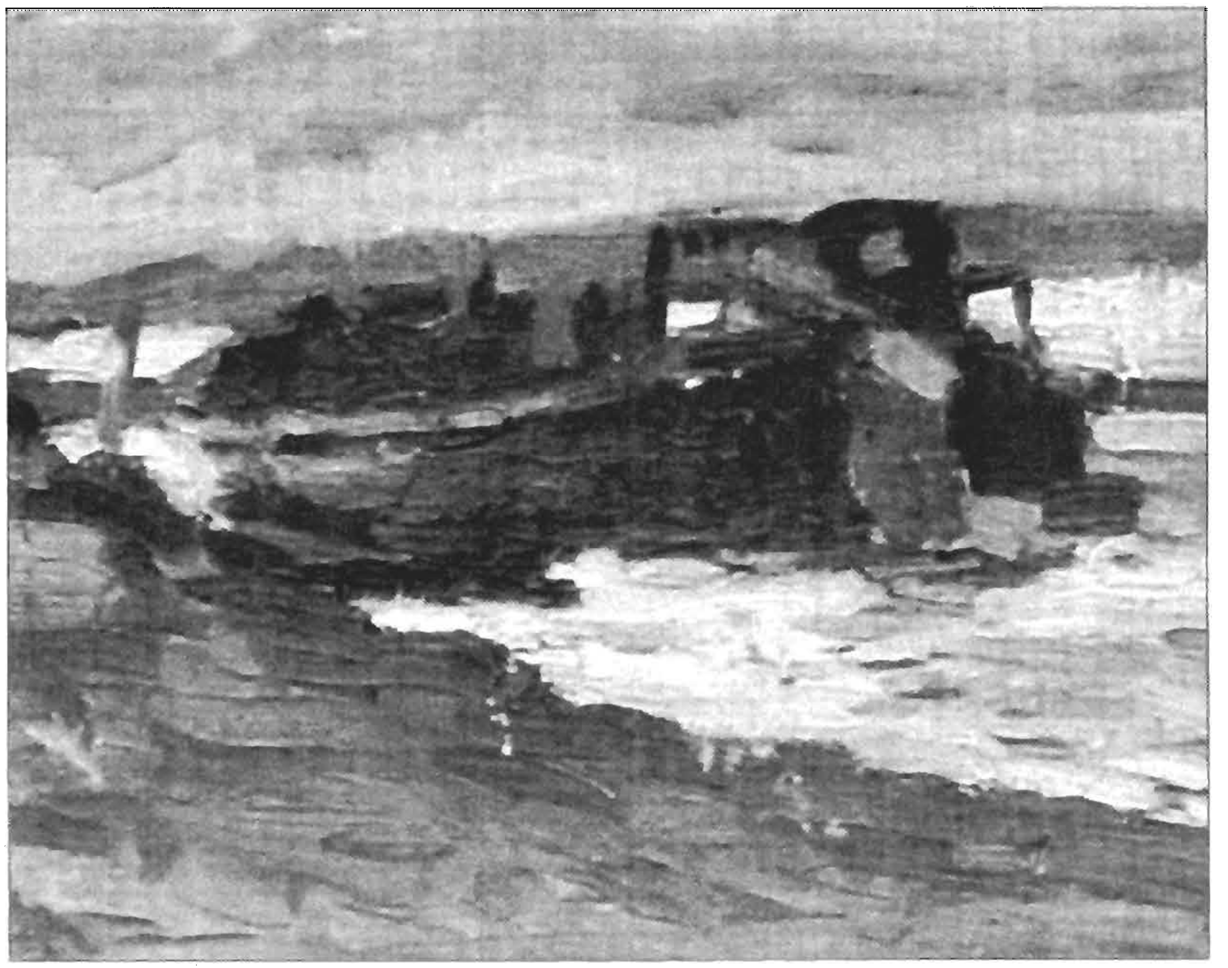
О. К.

Микола Глущенко. „Човни".

Юрій Химич. „Новгород".

Тетяна Яблонська. „Біля пристані".

Поетичні обрії березня

Яр Славутич

Одисея

Китайський мур побачив з літака,
Дві піраміди ящуром облазив,
Сходив Багдад... Яких славетних назов
Ще не згадав? Дорога ж нелегка!

Париж і Лондон, поклик Мардука,
Атени й Мексика, яку гримасив,
Немов Кортез. Між гойних ананасів
По Амазонці бравсь. Така швидка!

Подяка всім богам, які сприяли
У довгих мандрах. Із вином фіяли
Я спорожняв, відвідуючи Рим.

О, як любив я той античний подих,
Коли благословляв Єрусалим
Душі буяння на Йорданських водах!

2004 р.

Дідів хутір

Стояв звитяжно, бляхою зелений,
Немов палац, двоповерховий дім.
На південь – двері. В сяйві золотім
Світились вікна на черешні й клени.

Питво колодязя благословенне
Давало силу. Блискавка і грім
Гостили ґречно по двору старім,
Даруючи дощі й розмай для мене.

О дідів хуторе, – таврійський рай!
Живи в уяві, врожаї збирай
З родючих піль, що не мовчать ніколи.

Хіба забути: плавай у ставку,
Відпочивай під пахіт матіоли
Й солодкі груші їж у холодку!

2003 р.

Микола Горішний

Кобзареві України

Ти в Каневі заснув навіки,
Та дух твій з народом живе і донині,
Ти, батьку, як був тоді з нами,
Так будеш повік в Україні.
Завдяки вірі твоїй – полум'яній і віщій,
Наш народ буде жити, зростати.
Твоє ім'я для нас – завжди знак перемоги,
Тебе з роду в рід будем щиро вітати!

Маргарита Борзаківська,
м . Філядельфія

Спомини

Відійшли вже літа молодії,
Безтурботні скінчилися дні.
Наче листя берези осінні
Непомітно злетіли вони.
Насуваються думи глибокі,
Не дають супокою мені.
Чому дні такі одинокі
Сумно грають на душевній струні?
Але десь пролетіли лелеки
Відлітаючи в теплі краї.
„Не сумуй", – чую голос далекий,
Наче відгук на думи мої.

* * *

Осіннє

Коли засинають берези
І поля затихають до сну,
Я ридаю і бачу крізь сльози
Україну далеку свою.
Прислухаюсь до дзвонів далеких
Від Дніпра на зеленій горі,
То журавлів обнадійливий легіт,
Потішає в осінній порі.

Моя Україна

В мальовничому куточку
На зеленому горбочку,
Як голубка сизокрила,
Україна моя мила.
Подобається тут мені
І зелень лісу вдалині,
Й стрімка чудесна річка
Мов довга синя стрічка.
Сонце золотом у небі сяє,
З новим днем усіх вітає.
Любо дуже тут усім,
В українськім краї цім.

Голойда Оксана,
учениця п'ятої кляси,
с. Боберка Львівської обл.

Україна пам'ятає

Я щиро вдячний редакції „Свободи" за те, що вона, як кришталеве джерело, живить нас достовірними фактами з історії нашого народу. Одночасно завдячую сім'ї Василя Кужди (Клівленд, Огайо), який передплатив мені „Свободу", що веде до чистого джерела всеохоплюючих подій сьогодення. Пропоную на розсуд читачів „Свободи" свій вірш:

Б'ють литаври – алярм в Січі,
Хортиця нуртує:
В бій за волю України
Хмель полки готує.
Присягали козаченьки
Своєму народу:
„Виб'єм ляхів з України,
Здобудем свободу!"
Брязчить зброя, іржать коні,
Вітер в гривах грає:
Славне військо запорізьке
В похід виступає.
Вивів гетьман люд свій рідний
З польської неволі,
Тільки рани ще ятрились
Дикої сваволі.
Не забудуть Жовті Води,
Корсунь та Пилява,
Де під стягом малиновим
Прогриміла слава.
Але зла підступна сила
Вдень і в ніч кружляла:
До союзу із Москвою
Хмеля бунтувала.
Обіцяв цар запорожцям
Про їх права дбати,
Ще й у битвах з ворогами
Буде помагати.
Аж тоді побачив гетьман
Результат угоди,
Коли вгнались на Вкраїну
Царські воєводи.
Помінялось ярмо рабське
Тяжке і трагічне:
Польське було тимчасове,
А московське – вічне...
І промовив в сльозах гетьман,
Йдучи в домовину:
„Та на кого ж я покину
Мою Україну?!
Я караюсь, гірко каюсь,
Визнаю провину,
Що повірив я сусіду
У лиху годину.
Будьте пильними потомки!
Я застерігаю:
Ви не вірте москалеві –
Гіркий досвід маю...
Хай же наша українська
Буде вільна хата
Не шукайте молодшого,
Чи старшого брата!"

М. Федчишин,
м. Волочиськ

Ірена Чайковська-Павлів
Монреаль

Запах неба

Чи знаєте, чим пахне синє небо?
Диханням родючої землі,
Рясним дощем, стихійною грозою,
Плачем зболілої душі...
І ще осіннім листям пахне,
Піснями журавлів у далині,
Снопами зрілої пшениці
І серпанками райдуги в імлі.
А може, пахне те голубе небо
Предвічним сонцем золотим,
І радощами й розквітом надії,
Дитячим щебетом дзвінким.
А може, пахне ще й зеленими лісами,
І травами, її квітами, і ялівцем...
Але напевно пахне те голубе небо
Священним ладаном під час молитви одинцем.

вересень 1998 р.

Україні

Щиро вдячна Любі і Андрієві Маринюкам, завдяки яким ми можемо читати „Свободу". Я в свою чергу пропаґую газету не тільки серед вчителів і учнів школи, а й серед жителів наших [illegible]
14 лютого у нашій школі відбувся учнівський вечір, присвячений Дню закоханих. Прибула на свято Стефанія Головацька – голова Кам'янка-Бузької районної адміністрації, поетеса. Збірку її поезій видало у 1999 році у Львові видавництво „Червона калина". Саме лірику С. Головацької читали учні на вечорі. Стефанія Головацька ознайомилась із газетою „Свобода" і зробила висновок, що це високо політичний інформаційний тижневик і просто задушевний співбесідник. З великою приємністю Стефанія Головацька вирішила подарувати свою поезію газеті.

Г. Пайтра,
с. Желдець, Львівської обл.

Стефанія Головацька

Всю любов свою серця гарячу
Україні віддам до краплин.
Я без неї нічого не значу, –
Наче пташка без крил.
Все тепло, що у грудях лелію,
Україні своїй віддаю,
А по-іншому просто не вмію,
Задля неї на світі живу.

* * *

Мої вірші – то серця щира мова
І України мрійний, ніжний спів,
Мелодія чарівна, колискова
Її безмежних росяних степів.
Мої вірші – немов казкові птиці,
Я дам їм крила дужі, молоді.
Мої вірші хай стеблами пшениці
Зростають вгору із роси й води.
Мої вірші – землі моєї голос.
У них вкладаю все тепло душі,
Щоб із зернин дозрів вагомий колос. –
Мої вірші...

* * *

Сорочка вишита – то ще не все,
То, коли хочете, ще навіть не пів справи.
Можна вдягнутись чи сказать слівце
Для хизування, а чи задля слави.
Сорочка вишита тоді лиш має зміст,
Коли вона на грудях щирих, чистих.
Коли ти справді націоналіст,
А не подоба націоналіста.
Коли ти не здригнешся у борні,
А духом Україні – не чужинець,
Тоді сорочку вишиту вдягни
І з гордістю виходь в ній на гостинець.

* * *

Посадімо калину
Біля дому та школи,
Посадім край дороги
Чи у гойному полі.
А як доля закине
Нас, бува, на чужину,
То і там посадімо
Червону калину.

У житті всяк буває,
І у скрутну хвилину
Нам вона нагадає
Про кохану Вкраїну.

Співає Христина Ганчар

Христина Ганчар

На щойно виданому компакт-диску „Українські мрії" записані пісні, які співає молода співачка Христина Ганчар, при фортепіяновому супроводі світової слави музиканта Романа Рудницького, професора університету у Йонгставні, Огайо. До програми входять твори вибраних українських композиторів XVIII – XX століть. Молода співачка уроджена в столиці США – Вашінгтоні, хоче познайомити Америку з Україною і співочими скарбами українського народу. Роман Рудницький ідеально супроводжує молоду співачку у програмі.

Згадка про це рідкісне видання подана у гарному та багатому змістом каталозі „Євшан" 2004 року. Компакт-диск видав „Євшан" і його можна замовити телефоном: (800) 265-9858 (ч. DF409), ціна 18 дол.

Василь Наконечний

Настав час поезії Петра Линовицького

Петро Линовицький

Як люблю я тебе, Україно,
Лиш на старості вперше скажу –
Чи востаннє, чи, може, нетлінно –
Бо свою ж, а не бранку чужу.
Як люблю я тебе, Україно,
Знає тільки зачаєна ніч
Й соромливе дівоче коліно,
І хустина, спадаючи з пліч.
Як люблю я тебе, Україно,
Предковічну і все молоду,
Як найбільше кохання незмінне
І найбільшу на світі біду.

Читачка „Свободи" Лідія Пашкевич з Черкас переслала до редакції спеціяльний випуск громадсько-культурологічної газети „Шевченків край – наша батьківщина", присвячений пам'яті поета Петра Линовицького (1943-2000), якому 12 липня 2003 року виповнилося б 60 літ. В газеті вміщено вірші поета і вірші про нього, а також численні спогади тих, хто працював поруч, жив поруч, читав його поезії. Я уважно перечитав увесь випуск, після чого видалося, що у ньому бракує провідної ноти, котра визначила ритм і тривалість життя Петра Линовицького. У спогадах сказано про те, як Петро народився в полтавському селі над Оржицею, вчився в педагогічному інституті, видавав студентську газету „Дзвін", був лавреатом обласного літературного конкурсу „Сонячні кларнети", заснував в Черкасах літературне об'єднання імені Василя Симоненка, працював в редакціях кількох газет. Збереглися в спогадах і описи зовнішности поета: розкішні вуса, голубі очі, високе чоло... Є й натяки на труднощі життєвого шляху: „Якась незрима сила закручувала його вихором житейської суєти і не давала розкритися повністю", – пише Микола Борщ; негативні риси його характеру („нестриманість, часті бійки, утилітарне, в чомусь споживацьке ставлення до жінок") наводить Віталій Бас. Він же пише: „Ми не зважали на тодішні суворі цензурні рогатки, профілактичні виклики в так звану Контору Глибокого Буріння", а мріяли про літературні лаври, які (в тому не було сумніву) кожного увінчають".

То, може, справа саме в тому, що одні „не зважали" на виклики в КГБ (оту контору глибокого буріння), а Петрові вони боліли, як боліла уся дійсність, осуджена його попередником – Василем Симоненком. Адже не випадково він заснував студію імені Васля Симоненка в роки, коли твори померлого поета були заборонені, свою особисту долю пов'язав з його осиротілою родиною, а місця праці був змушений міняти не з власного бажання. Борис Воєводченко в спогаді про Петра Линовицького пише, що вперше побачив його за друкарською машинкою в редакції районної газети „Червоний жовтень" у Лисянці. А саме Лисянка була в ті часи місцем примусово-добровільного вигнання тих літераторів і журналістів, котрі ще не стали об'єктом репресій КГБ, в обласному місті були вже небажаними особами, а в невеликому селищі їх легше було контролювати.

Я не був близьким до Петра Линовицького, але постійно спілкувався з ним і бачив талановиту людину, якій не знайшлося місця в умовах соціялістичного реалізму з віршами на замовлення і платнею за вислугу перед владою. Коли немає грошей на черевики для дитини (Анатолій Романенко в спогадах пише про „смерть доні, сімейні негаразди, нестатки, біль за наші державні справи"), коли задля праці треба їхати в глуху лисянську провінцію, де за пана-володаря – перший секретар районного комітету партії, коли вірші доводиться, які і Симоненкові, писати до шухляди, то чи можна дивуватися нестриманості поета?

В Шевченковому краї, в об'єднанні імені В. Симоненка, був ряд таких неприйнятих режимом талантів, і саме Петро Линовицький палко підтримав мою ідею видати їхні твори в сусідній Польщі, де легше було обійти цензуру. До справи підключився подібний долею до Линовицького польський поет Стефан Пастушевський (пізніше він тричі побував за ґратами в'язниць як діяч демократичного підпілля), і ми в найважчі роки брежневсько-сусловської реакції видали в Польщі двома мовами дві збірки молодих поетів з малюнками мистців, теж неприйнятних для комуністичної влади. Це було справою Петра Линовицького.

А його вірші? Тільки одного з них, винесеного на цій сторінці в окрему колонку, вистачило б для кари в мордовських таборах...

Ходімо ж, мій брате,
з облудності сяйв
і душі нікому
не кидаймо в найми,
минаймо сто лих і минаймо
сто слав, та тільки солоних
шляхів не минаймо!

Вочевидь, стратегія КГБ полягала й у тому, щоб одних поетів нищити за дротами, у інших - в моторошності буденного життя, коли вже бракує стриманости і тягне на бійку. „Я не люблю, коли мені щастить", – писав поет, але це було писане крізь біль нещастя.

У суспільстві, яке ще й досі живе в обмані облудної слави „великої вітчизняної війни" (щойно літня вчителька Наталя Кушнір з полтавського села Світлогірського прислала світлину пам'ятника на могилі, в якій лежать 2 тисячі вояків, полеглих при форсуванні Дніпра тільки в цьому незнаному селі!), Петро Линовицький вірив: настане той день, коли люди збагнуть, „що то Сталін і Гітлер ділили світ, а для нас – Біломор, Соловки, Колима, бо в комуни ласки до правди нема".

Поет Василь Дергач з шахтарського міста Ватутіного написав:

Помер поет, ти жодним словом
Не перекреслюй його слід.
Поет - особа загадкова.
Вернутись може на цей світ.

Петро Линовицький повертається у своїх віршах, мало знаних, пророчих, талановитих. Хоч повернення до читацького визнання тепер дуже непросте. Він це знав:

Бракує в світі простоти,
А найскладніші - я і ти,
І так закудлані дороги,
Що прямо не пройти.

Левко Хмельковський

НОВІ ВИДАННЯ

Словник, вартий доброго слова

Київське видавництво „Рада" в 1996 році видало чотиримовний, українсько-англійсько-німецько-російський, словник фізичної лексики. Його уклали науковці-математики Володимир Козирський і Василь Шендеровський. Словник містить понад 30,000 щонайпотрібніших і найуживаніших термінологічних лексем з різних ділянок сучасної фізики. За цю цінну працю обидва автори були вдостоєні звання лавреатів нагороди ім. Івана Огієнка (Митрополита Іларіона) в царині науки. Книга приємна навіть своїм зовнішнім виглядом – це поліграфічно чудово виконаний 936-сторінковий фоліянт енциклопедичного формату. Все ж важливішим є зміст словника, зокрема форма подання лексичного матеріялу.

Це не лише унікальне поєднання під однією палітуркою чотирьох чотиримовних або 12 двомовних перекладних словників (через наявність трьох дуже зручних чужомовних покажчиків), – словник також подає правдиву, автентичну українську термінологію, часто-густо навіть з декількома синонімічними варіянтами, тобто є термінознавчо-правописним посібником, який запроваджує до активного обігу брутально понищену імперським режимом оригінальну українську наукову мову. Автори сумлінно опрацювали велику кількість першоджерел „золотої доби" вільного розвитку української наукової мови й старанно відібрали за частотністю усталену в словниках, монографіях і часописах наукову лексику, а не пішли сумнівним шляхом створення власних неологізмів.

Цей словник справді вартий того, щоб його рекомендувати як нормативний, бо конкуренції, в розумінні наукової якости поданого лексичного матеріялу йому не складає жодне видання.

Найкращою в цій царині дотепер була праця видатного термінолога В. Фаворського – „Словник фізичної термінології", УРЕ, Харків, 1932. Але вона віддзеркалювала стан науки й наукової мови на кінець 20-их років XX ст. і, окрім того, була тільки „проєктом" словника. Самого Фаворського було репресовано, вислід його праці „спецзаховано", а зміст її заборонено – разом з іншими понад 40, 000 „буржуазно-націоналістичними" науково-технічними термінами.

Словник, укладений В. Козирським та В. Шендеровським, заслуговує уваги ще й з того огляду, що автори дотрималися засад останнього науково обґрунтованого Українського правопису (в редакції професора Олекси Синявського, затверджені Всеукраїнською Академією Наук у Києві та Науковим Товариством Т. Шевченка у Львові 1929 року), що й досі не втратив офіційної леґітимности і яким послуговуються українці цілого світу.

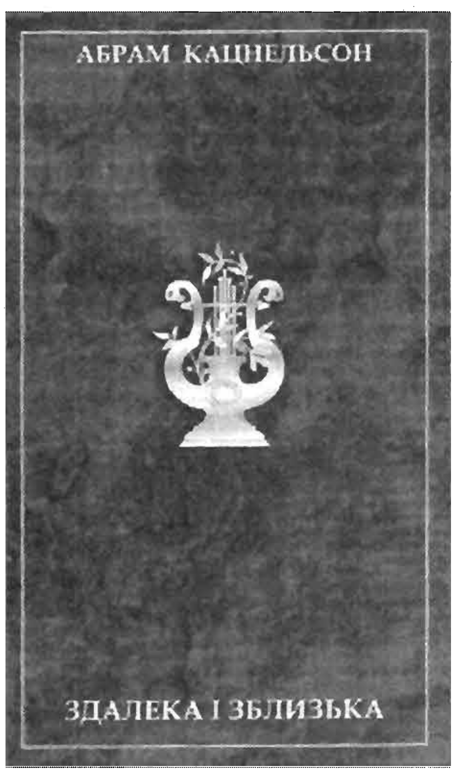
Словник прихильно зустріли фахівці-фізики й лексикографи-мовознавці, добре відгукнулися про нього на кількох міжнародніх термінологічних конференціях. Захоплений був цим виданням Посол Великої Британії і Північної Ірляндії в Україні сер Рой Стівен Рів, який організував його презентацію і назвав „унікальним".

Книга ця вже стала довгоочікуваним надбанням бібліотек, навчальних закладів, індивідуальних читачів. Шкода тільки, що словник дістається до читачів бібліотек, наукових і навчальних закладів майже вийнятково завдяки доброчинним пожертвам.

Для тих, кого зацікавить словник, подаємо інтернет-адресу професора Василя Шендеровського: schender@iop.kiev.ua

Редакція „Свободи"

А. Кацнельсон. „Здалека і зблизька"

У Лос-Анджелесі з початком 2004 року появилася нова книга Абрама Кацнельсона, відомого українського поета, автора багатьох збірок поезій. Серед останніх „Лірика", видана в Києві 2002 року, та „З перекладацького зошита", видана у Лос-Анджелесі 2003 року.

Поезії А. Кацнельсона перекладалися мовами країн колишнього СССР, а також англійською, німецькою, болгарською, чеською, словацькою, угорською, сербською та ін. Працював в галузі теорії й критики поезії. Автор книжок „Краса і сила віршованого слова" (1964), „Правдива іскра Прометея" (1968), „Про поезію і поетів" (1972), „Любов моя – поезія" (1976), „Про поезію" (1977).

А. Кацнельсон народився 1 січня 1914 року в Городні на Чернигівщині в сім'ї вчителя. Закінчив Київський Національний університет ім. Т.Г.Шевченка та аспірантуру з теорії літератури. Член Спілки письменників України з 1938 року. Член міжнародного ПЕН-клюбу з 1995 року. Лавреат літературних премій ім. Максима Рильського (1984) та Івана Кошелівця (2002). З серпня 1994 року жив у Лос-Анджелесі. Помер 21 серпня 2003 року.

Книжка „З далека і зблизька" коштує 10 дол. і можна її придбати за адресою: Leonid Katsnelson, 1533 N. Martel Ave., # 303, Los Angeles, CA 90046.

Х. В.-Ф.

Книжка, присвячена берегині

Майже не буває дня, щоб до редакційної бібліотеки „Свободи" не надійшла нова книжка – як подарунок від автора і, отже, як можливість регулярно повідомляти читачів про всі новинки українського книговидання. Книжки різні – тут і наука, і художня література, і політична публіцистика, і мемуаристика, і кожне видання підпадає під якусь позитивну характеристику – як інформативно-пізнавальне або повчально-виховне, або образно-емоційне, або просто цікаве.

Й ось до „Свободи" прийшла книжечка поезій, про яку хочеться сказати щось особливе, вжити якийсь особливо теплий епітет, та й пояснити читачам, чим ця книжка зворушила нас, працівників редакції.

Річ у тому, що Світлана Жук, поетеса з Київщини, присвятила всю свою збірочку поезій „Земля берегинь" нашій незабутній товаришці, редакторці Людмилі Волянській, яка відійшла у вічність 22 червня 2001 року. Була це справді жінка-берегиня – і в родині, великій та гарній, і в нашому тісному творчому гурті, і в громаді, і в цілій Україні, якій служила своїм пристрасним і мудрим словом, всім своїм гарячим серцем.

Є в книжці й цей окремий вірш – „Людмилі Волянській":

Сумують Дніпровії хвилі,
сумує калиновий край,
несуть своїй доні Людмилі
останнє „прости і прощай!"
І друзі в печалі глибокій
їй шлють свої щирі жалі:
„Прости, що останній свій спокій
знайшла не на рідній землі".
О, Києве золоточолий!
Даремно шукаєш одвіт,
чому не на рідному полі
зростає нев'янучий квіт.
Вона Україну, як неньку,
забути ніде не могла,
навічно в своєму серденьку
до неї любов зберегла.
Красу українського слова
плекала в далекім краю,
співала свою колискову
молитву творила свою.
Ми тугу сьозиною збризнем,
скорботу нам вічно нести,
Навчи нас любити Вітчизну
так ніжно і вірно, як ти!

Є у збірці багато віршів, які справді хвилюють, але при цьому навіть сум, навіть тривога сповнені глибокою людяністю, душевним світлом. Хто з наших читачів зацікавиться цим виданням, обмежену кількість примірників книжки віршів Світлани Жук має родина Волянських. Адреса: Богданна Wolansky, 33 Clay Hill Rd., Kerhonkson, NY, 12446-2806.

П. Ч.

СПОРТ

Весна українського спорту рясніє перемогами

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – З настанням весни відчутне пожвавлення в спортовому житті Ураїни. Відчувається наближення Олімпіяди. 25 березня, у День незалежности Греції, у давній Олімпії відбулася церемонія запалювання олімпійського смолоскипа, після чого священний вогонь вирушив у 78-денну подорож до п'ятьох континентів. В естафеті вогню візьмуть участь відомі спортовці і навіть ... слони. Першим у цій подорожі вогонь несе грецький списометальник Костас Гациудіс, а далі вогонь пронесуть близько 11 тисяч осіб, серед яких – українець Сергій Бубка, принц Монако Альбер, голивудська зірка Анжеліна Джолі.

Тим часом спортовці України лише останнього березневого тижня досягли ряду перемог. Блискуче виступили на 34-му міжнародному турнірі з вільної боротьби у Мінську українські дівчата. На рахунку українок – чотири золоті та три срібні нагороди. Чемпіонками стали Юлія Войтова, Оксана Комарова, Оксана Шалікова та Катерина Бурмистрова.

Серед чоловіків у Мінську бронзову медалю здобув Вадим Тасоєв. Фінішували четвертими Андрій Шийко і Тарас Данько. У німецькому Дрездені 21 березня стартував 19-ий чемпіонат Европи з шахів серед жінок. Україну на ньому представляють чотири шахістки – Наталя Жукова, Ольга Олександрова, Інна Гапоненко та Ганна Музичук, які розпочали першість з перемог. 14-річна Ганна Музичук створила першу сенсацію на чемпіонаті, коли перемогла свою титуловану співвітчизницю Наталю Жукову, яка вище за неї в оцінках на 29 позицій. Цей виграш дозволив юній українці увійти до групи лідерів, які набрали на турнірі по 2 точки.

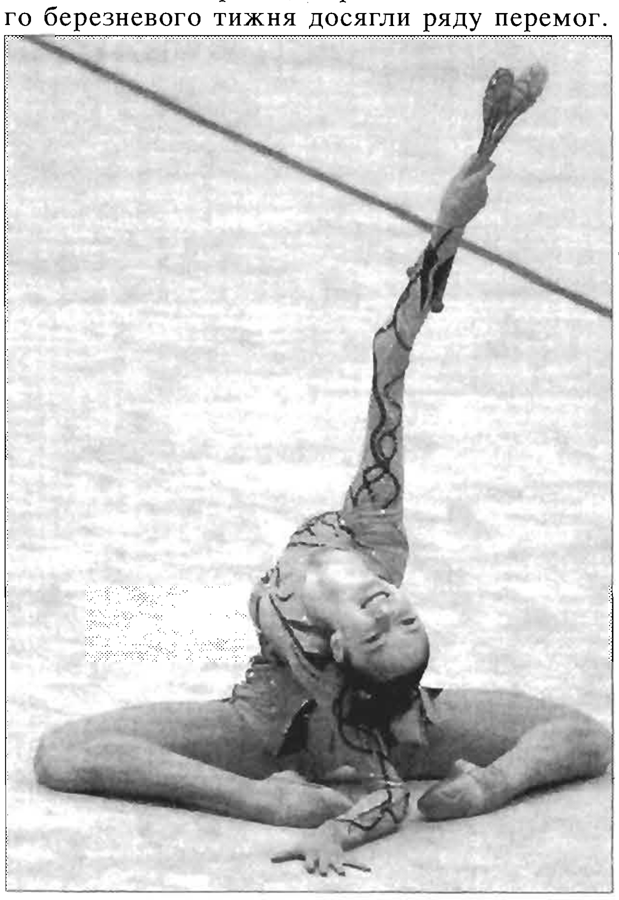
У третьому турі традиційного шахового турніру „Амбер" в Монако українець Василь Іванчук отримав 23 березня першу перемогу в грі проти Бориса Гельфанда з рахунком 2:0. Він піднявся на 8-му позицію, яку поділяє з болгарином Веселіном Топаловим та голяндцем Люком Ван Велі.

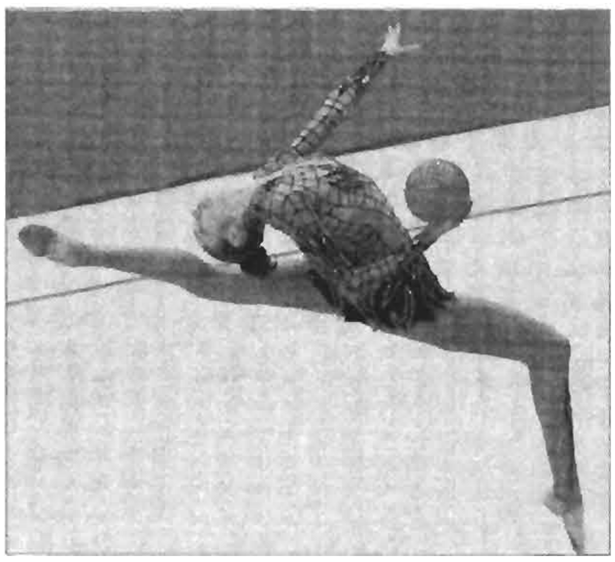
На чемпіонаті Европи зі стрільби з лука в закритих приміщеннях, що закінчився 21 березня в італійському місті Сасарі, українці вибороли повний комплект нагород. Олександер Перков у змаганні юніорів здобув срібло, Катерина Палеха – бронзу, а чоловіча команда у складі Ігоря Пархоменка, Дмитра Грачова і Олександра Сердюка здобули золоті медалі чемпіонату. У фіналі українці перемогли господарів чемпіонату – італійців.

21 березня у Житомирі завершилася першість світу серед юніорів (до 20 років) з гирьового спорту, у які взяли участь 44 атлети з 4-ох країн. В активі українців на цих змаганнях 9 нагород, одна з яких золота – на рахунку Юрія Хименка.

Подаємо кілька світлин УНІАН зі спортових подій в Україні.

Л. Хм.

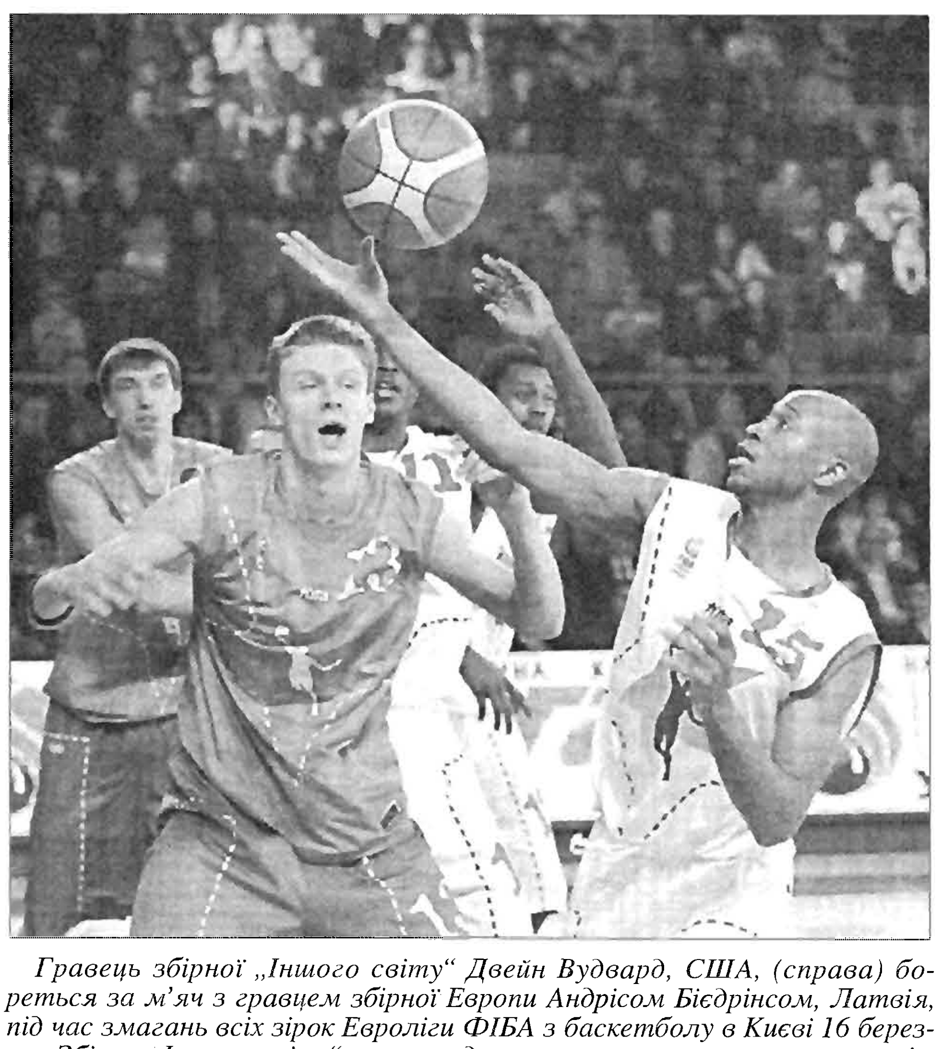

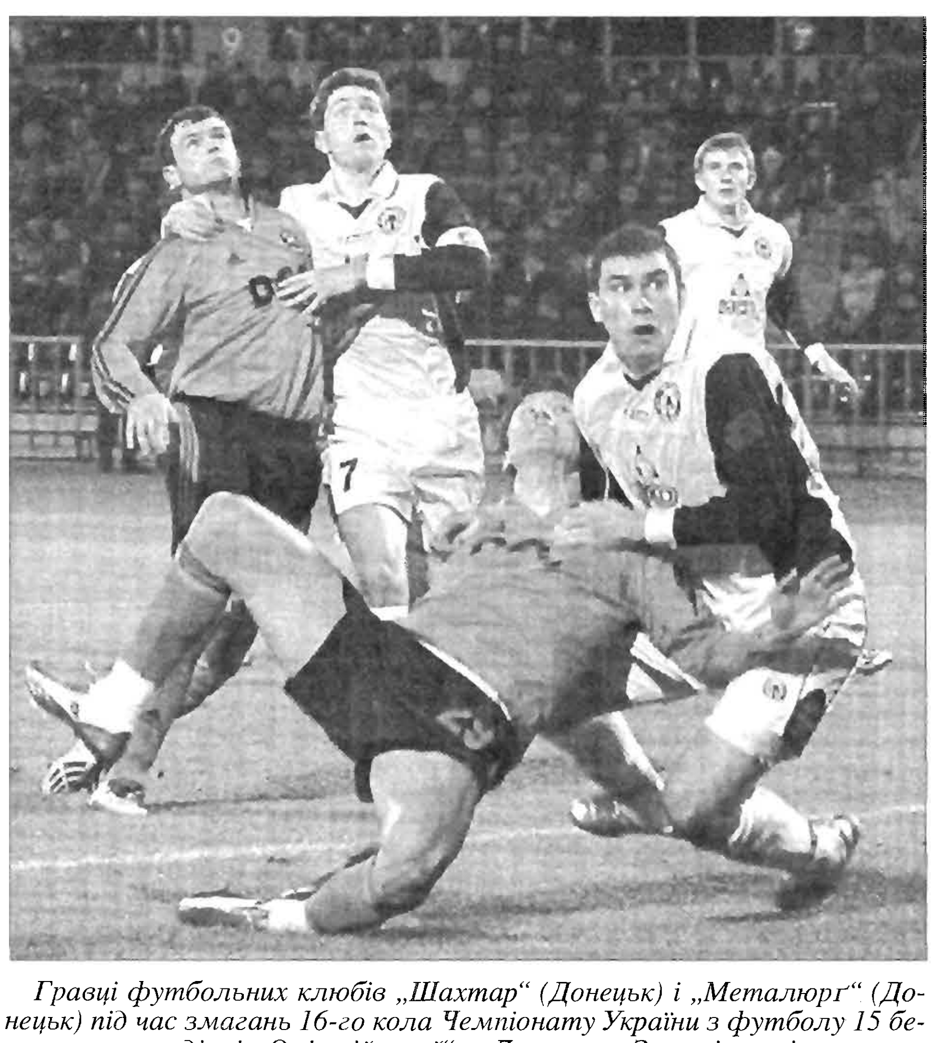
19-річна українська гімнастка, чемпіонка світу 2003 Ганна Безсонова виконує вправи з булавами і м'ячем під час змагань за Чашу Дерюгиної з ритмічної гімнастики. У турнірі взяли участь гімнастки з 22 країн світу.

Скрипачка оркестру, що грав під час урочистого відкриття другого кола Чемпіонату України з футболу у Львові, 14 березня, теж бє по м'ячу.

Гравець збірної „Іншого світу" Двейн Вудвард, США, (справа) бореться за м'яч з гравцем збірної Европи Андрісом Бієдрінсом, Латвія, під час змагань всіх зірок Евроліги ФІБА з баскетболу в Києві 16 березня. Збірна „Іншого світу", що складається в основному з американців, перемогла збірну Европи з рахунком 91:84.

Гравці футбольних клюбів „Шахтар" (Донецьк) і „Металюрґ" (Донецьк) під час змагань 16-го кола Чемпіонату України з футболу 15 березня на стадіоні „Олімпійський" в Донецьку. Зустріч закінчилася з рахунком 2:0 на користь „Шахтаря".

МІСТ MEEST
Кордони роз'єднують -
МІСТ поєднує!
Грошові перекази в Україну та по цілому світу за декілька хвилин
Тільки ми доставляємо гроші безпосередньо до рук адресата*
*існують певні обмеження
ПАЧКИ в Україну, Росію, країни СНД та по всій Східній Європі
Підбираємо пачки з дому • Щоденна висилка контейнерів
ДОСТАВА КВІТІВ, ПОДАРУНКІВ
ТУРИСТИЧНІ ПОСЛУГИ
КУР'ЄРСЬКА ДОСТАВА ЛИСТІВ ТА ДОКУМЕНТІВ,
WWW.MEEST.NET
РЕГІОНАЛЬНІ ПРЕДСТАВНИКИ:
MEEST Corporation Inc. 97 Six Point Road Toronto,ON M8Z 2X3 Tel. (416) 236-2032 1-800-361-7345
MEEST-AMERICA 609 Commerce Rd. Linden NJ 07036 Tel. (908) 474-1100 1- 800-288-9949
MEEST KARPATY 2236 W. Chicago Ave. Chicago, IL 60622 Tel. (773) 489-9225 1- 800-527-7289
MEEST-CALIFORNIA 500 E.Harvard Str. Glendale, CA 91205 Tel. (818) 547-4910 1- 800- 617-2545
MEEST-ALBERTA 10834-97 Street Edmonton, AB T5H 3M3 Tel. (780) 424-1777 1-800-518-5558
дзвоніть безкоштовно 1-800-361-7345 www.meest.net

Василь Дідюк був літописцем нашої доби

Ім'я письменника, журналіста, гумориста, педагога, громадського діяча Василя Дідюка відоме не лише в Канаді, а й за її межами. Його суспільно-політична активність, широкий засяг інтересів, багата духовна спадщина по праву дозволяють зачислити його до когорти видатних особистостей нашої епохи.

Сьогодні за книгами письменника можна простежити етапи його життєвого шляху, творчого розквіту і стрімкого руху до вершин людського духу. Його творчість засвідчує, що він повсякчас був зі своїм народом, жив його болями і проблемами, переживав і переосмислював їх глибоко, щоб вилити у живе художнє слово, яке воскресало на сторінках його книг, публіцистичних нарисів чи статтей, або в полум'яних промовах, виступах.

Перо Василя Дідюка – гостре, сміливе, але виважене і повчальне, що заторкує струни серця і несе позавербальний зміст. Як журналіст високого рівня, він зумів підібрати слова і факти, котрі цікаві не лише для сучасників, а й для нащадків. Василь Дідюк усе життя ішов крізь терня до зірок. Його життєвим девізом була праця для народу, на славу Бога й України.

Василь Дідюк народився 8 лютого 1915 року в селі Криволука, Тернопільської области, у глибоко релігійній і національно-свідомій родині. Після початкової школи закінчив учительський семінар у Чорткові, згодом заочно студіював політичні науки і журналістику в Подєбрадах, Чехословаччина, та два роки теології в Станиславові. Від 1934 року він став членом ОУН, згодом пішов в УПА. Активно працював в „Просвіті", Пласті, кооперації і товаристві „Відродження". В часі війни, пройшовши тернистий шлях переслідувань, залишився в Німеччині, в таборах біженців, де працював учителем української школи, був секретарем Допомогового комітету українців Гановерського дистрикту, головою табору ім. Т. Шевченка в Ґослярі, диригентом і дяком церковного хору. У 1947 році прибув до Канади, де продовжував працю в школах Ляшін, Дафин, Кіркленд Лейк, Кінгстон. У 1953 році приїхав до Торонто, включився у суспільну діяльність, був два роки крайовим організатором юнацтва СУМ, об'їхав Канаду, організуючи осередки СУМ. Згодом організував видавництво „Овид", в якому видавав економічно-господарський журнал „Проблеми", брошури з тематикою для курсів українознавства, редагував книжки, дописував до української преси, був дописувачем щоденника „Свобода", тижневиків „Гомін України", „Наша мета", журналу „Америка" і багато інших, став реґіональним організатором Українського Народного Союзу і головним радним. Протягом десяти років організував 14 Відділів УНСоюзу з понад три тисячами членів. Був також головою БУК в Торонто, секретарем Крайової епархіяльної і крайової управи БУК, головою Об'єднання українських педагогів, довголітнім головою Спілки українських журналістів, секретарем Товариства колишніх вояків УПА, генеральним секретарем Ліги визволення України і Світового визвольного фронту, членом президії КУК і СКВУ, активним учасником багатьох конґресів БУК, КУК, СЛВУ, заступником голови Патріярхального товариства, секретарем Асоціяції діячів української культури, пресовим референтом КУК, Суспільної служби українців Канади і учасником Всесвітнього форуму українців у Києві в 1992 році.

Василь Дідюк – автор і редактор багатьох видань. Книжки його – два томи „На народній ниві", три томи гумору і сатири „Смійтеся на здоров'я", „Нарис історії КУК в Торонто", „Збірник з'їздів Ліги визволення України", статті, бюлетень КУК в Торонто, нарис історії ЛВУ, календарі-альманахи „Гомону України", статті до альманахів „Свобода", „Світло", збірник 2-го Конґресу СКУ – це тільки неповний список його творчої діяльности.

В своєму житті він побував у різних місцях і країнах, з різних нагод виголошував доповіді, проводив збори, брав активну участь в українському житті. Сповнилися його мрії, коли у 1991 році зміг відвідати разом із синами Богданом і Ярославом уже самостійну Україну, а опісля ще сам відвідував рідну землю, здобув собі багатьох приятелів, написав і видав книжку „Подорож по рідному краю" (1995 р.) з цікавими спостереженнями та переживаннями. Кожний життєвий шлях має свій початок і кінець. Для Василя Дідюка він обірвався на 89-му році життя. В особі Василя Дідюка українство втратило неперевершеного митця слова, гумору, борця за кращу долю народу, вірного сина України.

Св. п. Василь Дідюк залишив по собі вагому і цінну духовну спадщину – творчий доробок, яким скористається не одне покоління, та добру і вічну пам'ять. Нехай ці рядки сплетуться як квіти у вінок на його могилу. Вічна йому пам'ять!

Анна Бурій

Відійшла від нас „добра фея" Пам'яті Ольги Мрочко-Калимон

Вікно до її кімнати на другому поверсі, навпроти мене, заслонене чорною завісою. Не бачу у вікні ні світла, ні сонця, за якими ціле своє життя шукала Ольга, а сама була отим життєдайним сонцем для тих, що мали щастя її знати. Я мала нагоду зустріти її в Українському Національному музеї у Чикаго в 80-их роках, оте небуденне сонечко, що піднімалося вище всіх своєю індивідуальністю, інтелектом, талантами і любов'ю до мистецтва і музики.

Дрібна, мініятюрна її статуетка, копія коштовної музейної ляльки, вона не була непорушною. Вона дріботіла у кожний куточок музею, тут щось повісила (коралі), там – поправила кожушок чи опанчу, вирівняла постоли, обтерла з пороху серп чи косу, вона жила кожною частинкою музею, бо він давав їй охоту і бажання жити, творити добро, бути корисною для громади – своєї і іншої.

Зодягнена у традиційну щоденну ношу українського села: квітиста блузка з довгими рукавами, довга по кістки спідниця, також квітиста, разочок добрих коралів. Волосся загорнене високо в купочку, що часом розсипалося і творило соняшну авреолю. Ольга не заглядала до дзеркала, вона сама була тим сонцем, аж поки те сонце стало заходити за хмари. Людина широкого світогляду, освічена, щедросердечна була в музеї отою провідницею, що розповідала відвідувачам не тільки про вишивку, про різьбу, про традиційну писанку – Ольга, з лінійкою в руці, показувала гостям-чужинцям, що таке Україна, де лежить, які має ріки, які гори і який український володар споріднений з Францією, віддавши французькому королеві дочку Анну Ярославну. Там, у далекій Франції, вона й похоронена.

Ольга Калимон не ховалася тільки в рамки музею, хоч він, музей, був їй мовби домом. Одного разу сказала до мене: Будьте мені приятелем". Бути приятелем Ольги Калимон – це моє найвище відзначення, і ним я горджуся.

Ми разом їхали побачити Богдана Ступку у фільмі „Вогнем і мечем", іноді ходили на концерти „імпресарія" Любка Крушельницького, часом ходили до ресторану Сакса на вареники.

Відвідувачів музею (школи, групи, організації і визначні американські особистості) була сила-силенна. О. Калимон, яка своєю особистістю завжди звертала на себе увагу, як провідниця, показувала лінійкою, де є та Україна, де Дніпро і гори, з ким сусідує, чим торгує і яких має геніїв (Шевченко, Леся Українка, Франко, Лисенко). Сотні листів-подяк від відвідувачів музею діставала Ольга впродовж довгих літ. Зацитую тільки один лист.

Професор університету в стейті Індіяна, відвідуючи Чикаго, вступив до Українського Національного-музею. Захоплений музеєм, в журналі „Beacher" Weekly News (редакція в Мишиґен Сиֱті, Індіяна), помістив світлини експонатів музею, народної ноші, писанок, кераміки, гуцульської різьби тощо. Захоплений провідницею музею Ольгою Калимон, яка являла собою рушійну силу музею, назвав її у журналі „A little Ukrainian Dynamo".

Та спокій і щастя не є вічні. О. Калимон, ота індивідуальність, відійшла з музею. По кількох роках, які жила під опікою дочки Гандзі, покинула цей світ. Навіть її відхід був незвичайний, бо віддала себе цілу на потреби сучасної науки.

Вікно до кімнати Ольги Калимон „доброї феї" закрите чорною занавісою. Я вдивляюся в оту темінь, і мені здається, я певна цього, що крізь чорну занавісу дивляться на мене її добрі, усміхнені очі...

Іванна Савицька

У 3-тю БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого незабутнього
ВУЙКА

бл. п.
д-ра медини
ВОЛОДИМИРА ПРОКОПОВА

невтомного лікаря, приятеля своїх пацієнтів

будуть відправлені:

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ.

В українській греко-католицькій церкві св. Тройці в Силвер Спрінґ, Мд.
В українській греко-католицькій катедрі св. Родини у Вашінґтоні, Д.К.
В римо-католицькій церкві St. Johan, Weedsport, NY.

Приятелів і знайомих просимо про молитви за душу нашого дорогого Вуйка.

Пожертви в пам'ять Покійного:

100 дол. на будову української греко-католицької церкви св. Тройці у Силвер Спринг, Мд.
100 дол. на Пресовий фонд „Свободи".
100 дол. на Пресовий фонд The Ukrainian Weekly.

ВІРА ШЕРШЕНЬ
і син ПАВЛО з дружиною ЛІДОЮ

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ПАШКО член 277 Відд. УНС Т-ва св. Івана в Гартфорді. Помер 15 лютого 2004 р. на 88-му році життя. Нар. в 1916 р. в Гартфорді, Кон. Членом УНС став в 1964 р. Залишив у глибокому смутку дочку Анну.
Вічна Йому пам'ять!
Секретар

ПАВЛО САМСОНЮК член 414 Відд. УНС Т-ва ім. Августина Волошина в Ню Гейвен. Помер 31 жовтня 2003 р. на 78-му році життя. Нар. в 1925 р. в Брукліні, Н.Й. Залишив у глибокому смуту синів Олександра і Йосифа. Похорон відбувся 4 листопада 2003 р. на цвинтарі св. Лавренса в Ню Гейвен, Кон.
Вічна Йому пам'ять!
Секретар

ІВАН МИКОЛАЄВИЧ член 39 Відд. УНС, Т-ва „Січ" в Сиракюзах, Н. Й. Помер 10 лютого 2004 р. на 79-му році життя. Нар. в 1924 р. в селі Сморжів, Україна. Членом УНС став в 1969 р. Залишив у глибокому смутку дружину Софію, дочку Галину і сина Марка з родинами та 11 внуків і двох братів в Україні. Похорон відбувся 14 лютого 2004 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.
Вічна Йому пам'ять!
Секретар

МИХАЙЛО МИСАК член 379 Відд. УНС Т-ва св. Юра в Чикаго. Помер 21 січня 2004 р. на 87-му році життя. Нар. в 1916 р. в Україні. Залишив у глибокому смутку близьку родину. Похорон відбувся 24 січня 2004 р. на цвинтарі св. Михаїла в Чикаго.
Вічна Йому пам'ять!
Секретар

АННА МАКОСІЙ член 39 Відд. УНС Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н.Й. Померла 7 лютого 2004 р. на 98-му році життя. Нар. в 1905 р. в Україні. Членом УНС стала в 1961 р. Залишила в глибокому смутку дочок Анастазію і Сецілію, 5 внуків, 7 правнуків і одну правнучку. Похорон відбувся 11 лютого 2004 р. на цвинтарі св. Івана в Сиракюзах, Н.Й.
Вічна Їй пам'ять!
Секретар

ЮЛІЯ ВОЛФ член 63 Відд. УНС Т-ва „Січ" у Форд Ситі, Па. Померла 20 лютого 2004 р. на 85-му році життя. Нар. в 1918 р. у Форд Ситі, Па. Членом УНС стала в 1951 р. Залишила в глибокому смутку дочку Рені, двох синів Павла і Франка. Похорон відбувся на цвинтарі св. Марії у Форд Ситі, Па.
Вічна Її пам'ять!
Секретар

МИХАЙЛО КРИВИЙ член 39 Відд. УНС Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н.Й. Помер 18 січня 2004 р. на 84-му році життя. Нар. в 1920 р. в Україні. Членом УНС став в 1974 р. Залишив у глибокому смутку ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 20 січня 2004 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.
Вічна Йому пам'ять!
Секретар

ПАУЛА КРОН член 277 Відд. УНС Т-ва св. Івана в Гартфорді, Кон. Померла 30 січня 2004 р. на 57-му році життя. Нар. в 1947 р. в Гартфорді, Кон. Залишила у глибокому смутку чоловіка Джеймса, батьків Івана і Марію, сестру Меланію, брата Юрія і дальшу родину. Похорон відбувся 3 лютого 2004 р. на цвинтарі св. Марії в Ню Британ, Кон.
Вічна Її пам'ять!
Секретар

Пам'яті Михайла Дідуха

7 січня 2004 року, на 75-му році життя, відійшов у вічність один з друзів-прихильників Об'єднання колишніх вояків і приятелів 2-ої Дивізії УНА св. п. Михайло Дідух.

Покійний народився в липні 1928 року на Самбірщині. Його дитинство і молодість пройшли крізь бурхливі часи війни на Закерзонні, яка була під польською займанщиною. Михайло виростав у жахливих умовинах, коли польська комуністична влада поголовно, жорстоко і безжально переслідувала українське населення.

В 1947 році його з родиною вислали на захід Польщі, в околицю Кошаліна, а згодом – до села Смольного. В часі скитальщини він одружився з Анною (з роду Дупляк). Господь обдарував їх двома синами – Володимиром і Романом, й двома доньками – Марією Воїнов і Анною Стефурак. Згодом подружжя виїхало до Америки, і оселилося в Пасейку, а потім – в Гарфільді, де Михайло включився в громадські організації та в ОУН. Покійний був понад 20 років членом дирекції Української централі, 7-го Відділу ООЧСУ, членом Батьківського комітету СУМ-А та членом-приятелем 2-ої Дивізії УНА, всюди працював сумлінно. Його жертвенність, готовність допомогти потребуючим може послужити прикладом для інших.

Панахиду відслужив о. Ігор в неділю, 11 січня, о 7:30 вечора в Меморіяльному заведенні „Gorny Opuda" в Кліфтоні, Н. Дж., за участи понад двохсот осіб з прапорами – державним, 2-ої Дивізії, ОУН, УНА та ООЧСУ. Під час Панахиди друзі зібрали 155 дол., доклали з каси ще 100 і переслали за побажанням родини на фонд „Дар життя" на серцеві операції дітей з України.

Похорон відбувся в понеділок, 12 січня, на цвинтарі св. Андрія Первозваного в Бавнд-Бруку, Н. Дж.

Об'єднання 2-ої Дивізії УНА складає дружині Анні, синам Володимирові і Романові, донькам Марії і Анні та братові Степанові найщиріші співчуття. Вічна йому пам'ять!

Крайова управа об'єднання колишніх вояків і приятелів 2-ої Дивізії УНА

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ
повідомляє членів та громаду, що 9 березня 2004 р. відійшов у засвіти

бл. п.
д-р ОЛЕГ М. ВОЛЯНСЬКИЙ

довголітній член НТШ, лікар і громадський діяч.

Вельмишановній Родині складаємо найщиріші співчуття.

УПРАВА НТШ в АМЕРИЦІ

УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКА КООРДИНАЦІЙНА РАДА
у глибокому смутку повідомляє своє членство і громаду, що у вівторок, 9 березня 2004 р. в Кергонксоні, Н.Й. відійшов у вічність на 90-му році життя

бл. п.
д-р ОЛЕГ МИРОСЛАВ ВОЛЯНСЬКИЙ

лікар, визначний громадський діяч, колишній член Головної Управи УАКР, голова відділу УАКР, останньо заступник голови.

ПАНАХИДА відбулася в п'ятницю, 12 березня, а похоронні відправи 13 березня. Похоронений на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 23 січня 2004 р. відійшла у вічність на 92-му році життя наша найдорожча МАМА, БУНЯ і ПРАБУНЯ

бл. п.

ЕВА БІШКО

з дому ДУДА

дружина покійного Євгена Бішка

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в понеділок, 5 квітня 2004 р. в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й., а відтак на церковному цвинтарі.

У смутку залишені:

донька – МАРУСЯ ПРИБИЛА з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ
внучки – ТАМАРА
– KIKI з чоловіком ДЖЕФОМ
внук – МАРКО з дружиною КРИСТІ
правнуки – ТАЙЛЕР, БРИДЖЕТ і НИКОЛА
швагрова – СОФІЯ БІШКО
племінники – ХРИСТИНА ВІЯКОРТА, ІРЕНА ҐАЛАДЗА, ОРЕСТ і ІГОР БІШКИ
братанок – ЗЕНОН ДУДА з дружиною СОНЕЮ і донькою ІРИССОЮ
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді і Україні.

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що дня 17 березня 2004 р. упокоїлася у Бозі найдорожча МАМА

бл. п.

ІРИНА ОЛЬГА ПАВЛІЧКО

із ЗУБРИЦЬКИХ

ПАНАХИДА і ПАРАСТАС відбулися у п'ятницю, 19 березня 2004 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Смит, Сімен і Квекенбуш в Монро, Н.Й.

СЛУЖБА БОЖА була відправлена у суботу, 20 березня 2004 р. о год. 12-ій пол. в церкві св. Андрея в Гемптонбургу, Н.Й.

Похорон відбувся у суботу 20 березня 2004 р., о год. 2-ій по пол. на українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

В глибокому смутку:

син – ЮРІЙ з дружиною АННОЮ з дому ЛЕНЦИК
кузинка – ЛЮБА ЛЕВИЦЬКА
кузен – ВОЛОДИМИР ЛЕВИЦЬКИЙ
кузен – ЛЮБОМИР КАЛИНИЧ
сваха – ЛІДІЯ ЛЕНЦИК з дітьми
та Родина в Україні.

Вічна Її пам'ять!

Зі смутком повідомляємо, що 26 грудня 2003 р. відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, ДІДУСЬ і ПРАДІДУСЬ

бл. п.

ОСИП ҐАДЖЕРА

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві св. Йосифа в Чикаго. Тіло поховано на церковному цвинтарі св. Миколая в Чикаго.

Щиру подяку складаємо всім, що зложили пожертви на Святі Літургії та за щирі пожертви на фонд розбудови церкви у Кам'янці в Україні і на утримання дитячого інтернату у Лівчицях в Україні.

Залишені в глибокому смутку:

дружина – ІРЕНА з дітьми, внуками і правуками
та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

З волі Всевишнього 21 березня 2004 р. відійшла у вічність на 85-му році життя

бл. п.

ОКСАНА ДМИТРІВНА СОЛОВЕЙ

член-кореспондент УВАН у США

Нехай легкою буде Їй чужа земля!

ЧЛЕНИ УПРАВИ УВАН у США

Ділюся сумною вісткою, що 13 березня 2004 р. відійшла у вічність в Сопоті, Польща моя найдорожча СЕСТРА

бл. п.

ОЛЕНА ВАЛЬКОВСЬКА

з дому КРИЩЕНКО

У глибокому смутку залишила:

сестру в Америці, внуків і правнуків у Польщі.

Вічна Її пам'ять!

ВАЛЯ МЕДВЕЦЬКА

Ділимося сумною вісткою, що 9 березня 2004 р. несподівано відійшов у вічність наш дорогий ДРУГ СИН і БРАТ

бл. п.

БОГДАН БУЧКОВСЬКИЙ

доктор математики

народжений 9 червня 1963 р. Сет, Румунія.

Колишній член Українського Студентського Клюбу при Огайо Стейт Університеті та Українського Культурного Товариства в Колюмбус, Огайо.

Залишені в глибокому смутку:

Батько – ВАСИЛЬ в Румунії
Брат – ОРЕСТ в Румунії
та ближча і дальша родина в Україні, Румунії, як також друзі в Колюмбусі, Мідлетавні, Кон., Клівленді, Лос-Анджелесі, Ню-Йорку та Рочестері.

Вічна Йому пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає